

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

11. ČERVENCE 2010

Z obsahu:

Pastýři po boku Pastýře

Homilie Benedikta XVI.
při závěrečné bohoslužbě

Roku kněží
- strana 2 -

Hymnus chvály

P. Matteo Crawley SS.CC.

- strana 4 -

Plodem přetvoření v Krista je duchovní plodnost kněze

Conchita Armida
- strana 6 -

Kněžím, kteří mají naspěch

P. Dolindo Ruotolo
- strana 7 -

Jak je to s celibátem

Milan Glaser SJ
- strana 9 -

Benedikt XVI.:

Celibát je znamením
víry a přítomnosti Boha
ve světě

- strana 10 -

Po katakombách rozkvět

- strana 11 -

Ježíšovo srdce světa (6)

- Malá duše

Consolata Betrone

P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování

- strana 12 -

Kdyby měl být Rok kněží oslavou našeho vlastního lidského jednání, pak by byl těmito případy zmařen. Šlo však právě o opak: o to, být poděkováním za Boží dar, který ... se vždy znovu přes všechnu lidskou slabost skrze jeho lásku ve světě prakticky uskutečňuje... Dnes vidíme, že to není láska, když je v kněžské službě trpěno nedůstojné chování. Láskou není ani trpět bludnou nauku, která působí pitvoření a narušování víry, jako bychom si víru sami vynalezali. Jako by to již nebyl Boží dar, drahocenná perla, kterou si nesmíme nechat vzít... (Z homilie Benedikta XVI. při závěrečné bohoslužbě Roku kněží, čtete na str. 2)

Končí Rok kněží, který jsme zahájili 150 let po smrti svatého faráře arského, vzoru kněžské služby v našem světě. Svatým farářem arským jsme se dali vést, abychom pochopili velikost a krásu kněžské služby. Kněz není prostým nositelem úřadu, jakého potřebuje každá společnost, aby mohla plnit určité funkce. Vykonává spíše něco, co člověk sám od sebe vykonávat nemůže: vyslovuje Kristovým jménem slova odpuštění našich hříchů a mění tak před Bohem stav našeho života.

Pastýři po boku Pastýře

Vyslovuje nad dary chleba a vína Kristovo díkůvzdání, jímž jsou slova proměnění, zpřítomňují jeho samotného, Zmrtvýchvstalého, jeho Tělo a Krev, a tak proměňují prvky světa: otevírají svět Bohu a spojují ho s ním. Kněžství tedy není prostě „úřad“, nýbrž svátost: Bůh si posluhuje ubohým člověkem a skrze něho je zde pro lidi přítomen a jedná.

Tato odvaha Boha, který se svěřuje člověku, ukládá člo-

věku, aby za něho jednal a byl přítomen, ačkoliv zná naše slabosti – to je skutečná velikost, která se skrývá ve slově kněžství. Že nám Bůh toto svěřuje, že volá lidi do svých služeb a tak se s nimi vnitřně spojuje, na to chceme v tomto roce myslet a to chceme pochopit.

Chceme znovu dát ožít radosti, že je nám Bůh tak blízko, a vděčnosti, že se svěřuje naší slabosti; že nás vede a podporává den co den. Tak chceme také

znovu ukázat mladým lidem, že existuje toto povolání, toto společenství služby pro Boha, ano, že Bůh čeká na naše Ano.

Spolu s církví chceme znovu poukázat na to, že musíme prosit Boha o tato povolání. Prosíme o dělníky na Pánovu žeň a toto volání k Bohu je současně Božím klepáním na srdce mladého člověka, aby důvěřoval tomu, co mu Bůh svěřuje.

Dalo se očekávat, že zlému Nepříteli se tato nová světla kněžství nebudou líbit, raději by je nechal vymřít, aby byl Bůh ze světa konečně vytlačen. Tak se stalo, že právě v tomto roce radosti ze svátosti kněžství přišly ve známost hříchy kněží, především zneužívání maličkých, kterým se kněžství jako Boží péče o člověka obrací ve svůj opak.

I my prosíme Boha a postižené lidi naléhavě za odpuštění a současně slibujeme, že chceme učinit všechno, abychom takové zneužití už nikdy nepřipustili; že při připouštění ke kněžské službě a při formaci na cestě k němu učiníme všechno, co můžeme, abychom přezkoušeli pravost povolání, a že chceme kněze na jejich cestě více provázet, aby je Pán v nesnázích a nebezpečích života chránil a hájil.

Kdyby měl být Rok kněží oslavou našeho vlastního lidského jednání, pak by byl těmito případy zmařen. Šlo však právě o opak: o to, být poděkováním za Boží dar, který je přechováván „v hliněných nádobách“ a který se vždy znovu přes všechnu lidskou slabost skrze jeho lásku ve světě prakticky uskutečňuje. Tak chápeme to, co se stalo, jako úkol k očišťování, který nás bude provázet v budoucnosti a který nám umožní správně poznat a milovat velikost Božího daru. Tak se stává úkolem na Boží odvalu a pokoru odpovídat naší odvahou a naší pokorou. Kristovo slovo, které jsme zpívali v liturgii dnešního dne jako vstupní verš, může nám v této hodině říct, co to znamená, stát se a být

Pokračování na str. 8

Dvacátý sedmý týden je letos podivuhodně zarámován mezi svátky velkých patronů Evropy: svatých Cyrila a Metoděje na začátku a svatého Benedikta na jeho konci. Mezi nimi ještě figuruje třetí postava, která rovněž ovlivnila dějiny Evropy, a to je postava Jana Husa.

Přínos tří svatých patronů pro Evropu je zcela nesporný a jednoznačný a nemůže být předmětem žádných sporů. Tu čtvrtou postavu pokládají někteří za národního hrdinu, jiní jí vybojovali titul reformátor. To, co opravdu reformoval, byl český pravopis. Pokud má někdo na mysli, že reformoval církev, je třeba se zamyslet, kam ho zařadit. Mezi skutečnými reformátory, jakými byli svatý Řehoř Veliký, svatá Kateřina Sienská nebo svatý František, těžko ob stojí. Hlásí se však k němu takoví reformátoři, jako byli Luther či Kalvín, kteří se ovšem v církvi nepřičinili o reformu, nýbrž o reformaci neboli rozkol.

Otázkou zůstává, odkud se znovu a znovu objevují v Boží církvi zlořády. Četba církevních dějin může někomu připadat spíše deprimující než povzbuzující. Tento problém už předznamenávají dějiny vyvoleného národa ve Starém zákoně. Zdá se nám to až nepochopitelné, jak tento

mezi všemi omilostněný národ, zahrnovaný tolika dobrodiními a tolika velkými zázraky, vytrvale propadá nevěrnosti. Sotva

Editorial

mu prorok či soudce zajistí vysvobození, vrací se zanedlouho tam, kde byl. Vždy znovu a znovu se více než svým mocným, dobrým, ale neviditelným Hospodinem cítil tento lid tvrdé šíje okouzlen a přitahován tím, co, žádnou víru nevyžadovalo, tím, co pestrého a lákavého spatřoval na viditelných, třebaže klamných božstvech okolních pohanických národů.

Je tomu tak dodnes. Protože máme Nepřítele, který nám závidí a celou svou bytostí nás nenávidí, snaží se každý úspěch Božího království zvrátit ve svůj prospěch. A dobrý Bůh to dopouští, jako by chtěl mít stále znovu a znovu příležitost smilovat se a odpouštět.

Všichni výše jmenovaní reformátoři reagovali po svém na zlořády v církvi a ve společnosti, které je nenechaly lhostejnými. Nám se nabízí srovnání, jak na zlořády reagoval svatý Benedikt a jak na ně reagoval mistr Jan Hus.

Svatý Benedikt pocházející ze vznešené rodiny přišel jako mládenec do Říma, aby zde stu-

doval. Řím po pádu kdysi slavné říše se doslova topil v mravním bahně. Benedikt byl hlavním městem a jeho společností doslova zhnusen. Jak říká jeho svatý životopisec Řehoř Veliký, „otřesen nezřízeným životem města, sotva

vykročil do světa, stáhl svou nohu zpět, aby se zcela nezhroutil do strašné propasti“. Zřekl se dalšího vzdělání a odešel do jeskyně ve skalní rokli, kde žil v modlitbě a postu zcela skryt tři roky. Mohlo by se zdát, že je to individualistický, neplodný útěk před skutečností. Benedikt však neutíkal před světem, ale utíkal se k Bohu. „Opustil dům i otcovské statky, protože se chtěl líbit pouze Bohu.“ Nikoliv on hledal spojence, ale jiní si vyhledali jeho, aby se stal jejich vůdcem na cestě k Bohu. A tak začalo dílo, které nakonec změnilo tvář Evropy a je dodnes požehnáním, třeba dnes tímto kontinentem neprávem přehlíženým.

Jan Hus se ve svém rozhorlení proti zlořádám neobrátil k Bohu, ale k anglickému oxfordskému bludaři Wicklefovi. Svým kázáním místo kajícího pokání a touhy po nápravě probudil vášně a požár, který pak zachvátil celou zemi. Vyvolal nakonec po své smrti to, co sám vůbec nechtěl: církevní společenství vytržené z lůna církve, které vyznává

Pokračování na str. 13

Kdo je můj bližní?

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jdi a jednej také tak!

Vyhleď-li opět Ježíšovu společnost, můžeš získat z tohoto setkání několikrát poučení. Zanech tedy na půl hodiny svých starostí i zábavy a přenes se četbou 14 veršů Lukášova evangelia do doby a místa, kdy náš Pán chodil a dobře činil. Jak se máš přiblížit k božskému Mistru, naznačuje ti jeho modlitba.

Ježíš před chvílí velebil svého nebeského Otce a děkoval mu za dobrodiní, která prokazuje jeho učedníkům: *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci skryl před moudrymi a učenými a zjevil je maličkým.*⁽¹⁾

Jeden z těch, který si zakládá právě na tom, jak je moudrý a učený, zrovna vystupuje, aby pokoušel Ježíše. Připravil si otázky a doufá, že jimi Mistra přivede do úzkých, a tak se zaskví před lidmi i sám před sebou. Není schopen pochopit, že pyšná sebejistota, kterou opírá o své studium a hloubání v Písmu, mu ve skutečnosti uzavírá cestu k pochopení pravé podstaty věci i k poznání sebe sama. Takoví znalci Zákona nepřicházejí, aby naslouchali a přijímali Boží slovo, nýbrž aby posílili a uspokojili své falešné sebevědomí. Když naslouchají, tak spíše proto, aby posuzovali, srovnávali a cejchovali podle svých vlastních měřítek a neomylných soudů. Je to zrádný stav duše, před jakým si nikdo z nás není jistý. Nepostačí být moudrý a učený, je třeba zůstat také maličkým. A tak se rychle potvrzují Ježíšova slova o těch, před nimiž pravda zůstává skryta. Kdyby tento znalec Písma byl opravdu moudrý, nikdy by si nedovolil pokoušet Boha. Na jeho případu můžeš upevnit svou jistotu, že nikdo z moudrých tohoto světa nemá šanci „přehádat“ věčnou Moudrost. Uvědom si to, kdykoliv se setkáš s jejich oslňující a mnohomluvnou argumentací.

Zákoník přednesl svou záludnou otázku. Ale role se rychle vyměnily. Ne Bůh tu stánu před znalcem, ale znalec stojí před Bohem. O kolik Ježíš převyšuje svého partnera, poznáváš z toho, že nepřejímá jeho hru. Využije zákoníkovu léčku spíše jako příležitost, aby nám ukázal, jak a v čem máme napodobovat Boží dobrotivost.

Když pokušitel svým dotazem nijak nepřivedl Mistra do rozpaků a naopak musí sám projevit svůj názor, pokouší se alespoň

obhájit sebe novou otázkou: A kdo je můj bližní? Očekával bláhově, že se mu přece jen potvrdí kritéria, podle kterých vybírá a třídí druhé. Bláhový! Nikdy by tu otázku nevyřekl, kdyby jen tušil, jak nesmlouvavé bude zrcadlo, které mu Ježíš nastaví. Ale Pán tu neodpovídá jen tomuto znalci Zákona. Nyní již promlouvá ke každému, i k tobě.

V lakonicky stručném, a přece dramatickém příběhu bezmocného nešťastníka, který naléhavě potřebuje lidskou pomoc, můžeš pochopit, jak nicotné a zbytečné jsou všechny disputace a slovní pŕtky, jakmile se ocitáme tváří v tvář lidské nouzi. Není to bohužel vůbec Ježíšova nadsázka, ale stále se opakující skutečnost, že v takových vyjatých situacích selhávají právě ti, kteří si na sobě nejvíce zakládají. Svou skutečně lidskou tvář ukázal teprve cizinec a jinověrec, kterého tu mají v tomto kraji v nenávisti a opovržení. Zatímco kněz i levita, kteří by měli být pro ostatní výmluvným vzorem, raději svého nešťastného soukmenovce zdaleka obcházejí, tento smyšlený (nebo skutečný?) pohrdaný cizinec zůstane svým bezpříkladným šlechtným činem až do skonání věků synonymem opravdového aktivního lidského soucitu a solidarity.

Neměl by být stejným synonymem i každý křesťan? Nyní tedy přesně víš, kdo je tvůj bližní. Poděkuj Ježíši za vynikající dramaturgii této epizody a lapidární vysvětlení, že není na světě člověka, který by nebyl tvým bližním. *Nyní je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš vykonávat.*

Zavzpomínej si ve vši upřímnosti, kolikrát a čím vším si zdůvodňuješ, že toho či onoho potřebného můžeš obcházet, jako bys ho neviděl. Kdo se ho má ujmout? Cizinec, kterému není cizí to, co by tobě mělo být vlastní a samozřejmé? Není to troufalost, třídít, vybírat si, diskriminovat tam, kde Bůh sám nedělá rozdílu?

Zákoník odchází a těžko říct, zda pochopil a zda také přijal. Využij této chvíle k pokorné prosbě, abys vždycky chápal, jako jeden z maličkých. Tam, kde žijí křesťané, by neměli potřební čekat, zda jim někdo pomůže, ale všichni by měli sami hledat, komu by mohli pomoci. Ti, kteří prosí: *Vyslyš mě, Hospodine, jsem plný bolesti, obrať se ke mně se svým slitováním*⁽²⁾, nebuší pouze na nebe, ale i na tvé srdce. Buď bližním pro své bližní. Jdi a jednej také tak.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 10,21; ⁽²⁾ resp. žalm 69

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 30,10-14

Mojžíš řekl lidu: „Budeš poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a zachovávat jeho příkazy a nařízení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, a obrátíš se k Hospodinu, svému Bohu, celým srdcem a celou duší.

Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil, a my ho mohli zachovávat?‘ Není daleko za mořem, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přinesl, oznámil, a my ho mohli zachovávat?‘ Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat.“

2. čtení – Kol 1,15-20

Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, dříve zrozený než celé tvorstvo. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti. Všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby se v něm usídlila veskerá plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krev prolitou na kříži zjedná pokoj.

Evangelium – Lk 10,25-37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“

Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“

On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe.“ Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít.“

Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“

Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Ale jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: ‚Staraj se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.‘ Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?“

On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“

A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

Hymnus chvály

Nejslavnější Trojici skrze Ježíše Krista, nejvyššího a věčného Velekněze, sláva, díky, láska, dostiučinění u příležitosti padesáti let mého kněžství. Magnificat! Miserere! Adventiat! (17. prosince 1898–1948)

Tajemství Eucharistie obsahuje dvě obdivuhodné kapitoly: svatou mešní obětí, nevyčerpatelný zdroj božské milosti... a svatou obětí oltáře, která z teologického hlediska je „dokonáno jest“ – liturgické požití oběti.

Normálně by měly obě části být duchovně spojeny.

Bohužel často se stává, že bez dostatečného důvodu se jedna od druhé odděluje, a to nikoliv bez škody pro eucharistický život i pro život duchovní. Svatá oběť je zdroj božského života, z něhož plyne svatý proud, kterým je svátost... Tak svaté přijímání a svatostánek jsou proudy milosti, které tryskají z oběti.

Zastavme se u kategorických a doktrinárních tvrzení, ze kterých je zřejmý rozdíl, který mezi nimi panuje.

V Oběti se Slovo obětuje Otci: *Hle, přicházím, abych splnil tvou vůli* (Žid 10,7). *Stal se poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži* (Flp 2,8). Oběť je tedy nevýslovný čin, uskutečněný jak na Kalvárii, tak na oltáři, který je obsažen ve slovech: *Vydal sám sebe* (Ef 5,2). Pro slávu Otce a vykoupění hříšného člověka stává se Syn celopalem pro Otce. Toto tisícové posvátné sebeobětování je možno vyjádřit těmito prostými slovy: „Otče, protože chceš, abych zemřel, staň se tvá vůle... ano, proto jsem se stal člověkem, abych zemřel ukřižován, protože chci být obětí chvály a smíru. Chci tě, Otče, oslavit tím více, čím více tě hřích urazil.“

A co je potom svátost? Když se vydal Otci, obrací se Syn ke svým synáčkům, ke svým malým dětem a říká jim: „Hostina je připravena, pojd'te všichni a jezte mé tělo a pijte moji krev. Nyní se vydávám vám, pojd'te, Já jsem

Mana, která přichází z nebe, Já jsem váš pokrm a váš chléb. Budu Ježíš-Hostie, celý váš až do skonání věků.“

V Oběti se vtělené Slovo dává Otci jako Hostie. Ve Svátosti se jako Hostie dává církvi a věřícímu lidu.

Jakkoliv vznešenost Hostie v Oběti a ve Svátosti je božská a absolutně identická, kvalita těch, kteří ji přijímají, je rozdílná nekonečným způsobem. V Oběti je to Otec, jehož vznešenost je nekonečná a On přijímá Ježíše-Hostii. Ten, kdo přijímá ve svátosti, je propast nicoty a hříchu – jíž jsme my všichni.

Přijímání oběti ve svatém přijímání je liturgické požívání oběti. Jak potvrzuje encyklika Pia XII. *Mediator Dei*, „svaté přijímání je absolutně nezbyt-

nou součástí obětní služby. Nebylo by však ani svatého přijímání, ani svatostánku, ani výstavu a návštěvy Nejsvětější svátosti beze mše svaté, která obnovuje reálnou přítomnost na oltáři.“

Oběť mše svaté má tři liturgicky podstatné části:

- obětování,
- proměňování – ve kterém oddělení dvou způsobů představuje podstatné centrum samotné oběti,
- přijímání – které je naplněním a požitím plodů oběti a proměňování.

P. Matteo Crawley

Kdo je obětníkem mše svaté? Tři osoby, jejichž působení je z liturgického hlediska velmi rozdílné:

Především je to Velekněz Ježíš Kristus – kněz podle řádu Melchizedechova (Žid 5,10). On je současně božským celebrantem i nejsvětější svátostnou obětí.

Skrze Něho, s Ním a v NĚm je to pak „druhý Kristus“, kněz, který je povolán ke svátostnému kněžství a ustanoven, aby přinášel oběti. Je vybaven Kristovou mocí, aby vykonával „maxima actio“ mocí svátostných slov, která Ježíš pronesl při Poslední večeři: *To činíte na mou památku* (Lk 22,19).

A konečně jako zvláštní duchovní spoluúčast obětují spolu s knězem i věřící, a to při obětování a přijímání plodů Oběti. Mše svatá je tedy svou podstatou veřejný obřad a církev vyžaduje přítomnost alespoň jednoho „zástupce“, který podává knězi víno a vodu a vede s ním posvátný liturgický dialog.

Jak říká *Doctor Angelicus*, nauka má *osvítit inteligenci*, ale také *zapálit srdce*.

Oběť

Při Zvěstování dává Duch Svätý Božím Slovu v panenckém lůně Mariině lidské tělo. Syna jako nejvyššího Velekněze zasvětil slávě Trojice a určil ho jako výkupnou oběť za Adamův hřích. Tak to potvrzuje církev v mešním textu o Ježíši Kristu, nejvyšším Veleknězi: Bože, který jsi pro slávu své veleb-

nosti a ke spáse lidského rodu ustanovil svého jednorozeného Syna nejvyšším a věčným Veleknězem... (Římský misál 1962).

On skutečně sestoupil jako Mesiáš a Spasitel *salvum facere, quod perierat* – spasit to, co zahynulo (Lk 19,10). Přišel výslovně, aby se stal celopalem Nového zákona nekonečné ceny a vznešenosti. Jak dojemné je pomyslení, že nás mohl spasit na hoře Tábora ve slávě a radosti, ale v šílenství lásky zvolil potupu Kříže!

Kéž nám Bůh dopřeje, aby se v tomto rozjímání duše cítily nenávratně zamilovány do nejslechetnějšího Mistra, o kterém hovoříme. Ať více než kdykoliv jindy je se mnou Duch Svätý!

Co je to mše podle pojetí církve? Svatá Oběť a klanění Ježíše Krista, Boha a Člověka, který oslavuje Otce a Trojici na oltáři tak jako na Kalvárii, který ho oslavuje tak, jako ho oslavoval v nebi, *dříve než byl svět* (Jan 17,5). Boží Syn, Velekněz a Hostie, sám Bůh se klaní Bohu, svému Otci.

Jeho adorace je božská!

Čím je vlastně toto eucharistické drama? Oběť je dokonalé smíření, které Ježíš Kristus, Bůh a Člověk, obětuje na oltáři Otci, kterého hluboce urazila zločinná vzpoura hříchu. A proto jako neposkvřený Beránek obětuje od východu až na západ svou nejdražší Krev ve smírné oběti za naše nesčetné hříchy, a tak zjednáva hříšníkům spásu.

Jeho dostiučinění je božské!

Čím je mše z teologického hlediska? Eucharistickou obětí a díkůvzdáním, které Ježíš Kristus, Bůh a Člověk, přináší Otci jménem jeho dětí, obdařených dary, ale nevděčných. Bez tohoto nejvyššího díkůvzdání by naše černá nevděčnost přitahovala Boží hněv. Za kolik dobrodiní duchovních i časných jsme povinni děkovat nebi! Za křest vody, za křest krve na Kalvárii, za křest ohně ve Večeřadle, za obdivuhodné Letnice; za na-

še adoptivní přijetí za syny Otce. Za oceán milosti a svátosti. Za Archu spásy, jakou je církev, a v ní za skálu římského papežství. Za božské materství prostřednictvím Panny Marie, za všechna její privilegia, která jsou milostmi nám udělenými. Za Dar darů, jakým je Eucharistie – Oběť a Eucharistie – Svátost až do skonání věků: *Miloval nás až do krajnosti* (Jan 13,1).

Jeho dikůvzdání je božské!

Čím jiným je tento neslyšitelný zázrak na oltáři? – Oběť je naléhavá prosba Ježíše Krista, Boha-Člověka, který s plným vědomím naší mravní ubohosti žádá od Otce se stejnou moudrostí a milosrdenstvím děst požehnání a milostí, jaké jen On zná a jen On může vyprositi a obdržet. ... Protože On řekl: *Můj Otec mě vždy slyší* (Jan 11,42).

On je náš Zastánce a Obhájce, jeho křik ustavičně stoupá v náš prospěch až k trůnu Nejvyššího. Ježíš Kristus mnohem lépe než Mojžíš pozvedá na oltáři prosící a probodené ruce a chrání nás před zásahy Spravedlnosti. A to je důvod, proč přízeň, kterou nám získává, daleko přesahuje počet našich hříchů.

Jeho zastání je božské!

Tyto naše závažné a dojemné úvahy nemůžeme zakončit a korunovat lépe než slovy Jeho Svátosti Pia XII., který říká: „Eucharistická oběť spočívá podstatně v nekrvavém přinášení božské Oběti, oběti, která je mysticky naznačena oddělením svatých způsob a obětováním učiněným nebeskému Otci. Svaté přijímání náleží k integritě oběti a k účasti na ní skrze požívání této vznešené Svátosti. Ale zatímco je naprosto nezbytné pro posvěcujícího služebníka, pro věřící je pouze živě a naléhavě doporučeno.“

Zastavme se u této úvahy, protože její krása to vyžaduje. Lámejme si tento vonný chléb nebeské nauky. Kéž by ani drobek z ní nebyl ztracen! Berte a jzte s láskou!

NEJSTARŠÍ PORTRÉTY APOŠTOLŮ

V katakombách svaté Tekly v Římě byla objevena nejstarší zobrazení svatých apoštolů Jana a Ondřeje. Podle vyjádření vatikánské komise se jedná o fresky z doby kolem roku 400 po Kristu. Jsou namalovány přímo na stěně klenutého stropu. Místo se nachází nedaleko baziliky sv. Pavla za hradbami. Obrazy byly očistěny pomocí laserového paprsku. Arcibiskup Gianfranco Ravasi hovořil o významném nálezů pro dějiny o původu křesťanství.

ISLÁMSKÝ TEROR NA FILIPÍNÁCH

Ačkoliv na Filipínách tvoří muslimové jen menšinu 4,6 %, islámští teroristé z organizace Abu Sayyaf chtějí i zde zřídit islámský „boží stát“. Používají k tomu teroristické metody. 12. června byly nalezeny tři mrtvolky dřevorubců s uřezanými hlavami. Předtím byli přepadeni při práci třicetičlennou skupinou ozbrojených bojovníků a odvečeni. Teroristé drží v zajetí také řadu rukojmích, mezi nimi cizince z Evropy a Ameriky.

PROMRHANÉ MILIARDY

Italský bioetik Carlo Bellieni uvedl v L'Osservatore Romano ostrou kritiku současné společnosti. Ta na jedné straně odzuzuje rasovou diskriminaci, ale přitom praktikuje genetickou diskriminaci. Společnost ovládla „fobie z postižených“ a vydávají se miliardy na provádění předporodního vyšetřování, aby děti podezřelé z onemocnění Downovým syndromem byly utraceny. Tyto prostředky by měly být investovány nikoliv do zabíjení nenarozených, ale do léčení nemocných.

ODPOSLECH TELEFONNÍCH HOVORŮ

Italská policie mimoděk odposlouchávala telefonické rozhovory papeže Benedikta XVI. Papež čtyřikrát hovořil s Giuliem Bertolasem, který je šéfem italské civilní ochrany. Hovory se týkaly zemětřesení v Aquile. Dotyčný politik je podezříván z korupce a v rámci vyšetřování byly jeho telefonní hovory sledovány. Zaznamenan byl také rozhovor papeže s americkou ministryní zahraničí Hillary Clintonovou. Záznamy těchto rozhovorů už byly smazány.

Kath-net

chvála nebeského dvora andělů a svatých. Je to sám Bůh, kdo se na oltáři klaní a chválí Boha nekonečnou chválou.

Mše svatá je tedy božský hold, ona Oběť, ona společná modlitba, která nikdy není soukromou pobožností, jakou je návštěva Nejsvětější svátosti, křížová cesta nebo růženec. Je to velké volání a křik celé katolické rodiny, která strádá vyhnanstvím a touhou po nebi. Pro Něho, s Ním a v Ném.

Abych přiblížil impozantní majestát mše svaté, představím nyní s velkou emoci gestu celebranta, které v sobě shrnuje obdivuhodně celý ideál oslavy Otce a Trojice skrze klanějíciho se Velekněze a Prostředníka mše svaté.

Zdá se mi, že v tomto okamžiku tisíckrát vznešeném devatero

kůrů andělských a všichni svatí i duše v očistci obklopují zblízka celebranta, přímo lokají jeho slova a jsou uneseni jeho gesty plnými božského majestátu.

Krátce po proměňování drží kněz v ruce božskou Hostii, dělá s ní pětkrát kříž nad nejdražší Krví v kalichu a říká slova: *Skrze Něho, s Ním a v Ném je Tobě, Bože, Otče všemohoucí, v jednotě Ducha Svatého všechna čest a sláva!* A když to vysloví, pozvedá k nebi Hostii i Kalich.

Zdůrazněme vroucně nevýslovnou velikost tohoto gesta, které se jeví skutečně božským...

Dokázal by sám geniální svatý Pavel, když sestupoval z třetího nebe, najít potřebnou výmluvnost, aby nám vyložil všechn majestát této liturgické formule tak přebohaté na nekonečný význam?

Skrze Něho Člověka-Boha z Betléma, z Tábora, z Kalvárie, skutečně přítomného v rukou kněze jako v rukou své Matky...

S Ním, Člověkem-Bohem ukřížovaným, zemřelým a zmrtvýchvstalým,... který vystoupil na nebesa a usedl jako Bůh po pravici Otce a jemuž Otec svěřil všechnu moc na nebi i na zemi...

V Ném, Člověku-Bohu, skrze něhož a pro něhož je všechno a který byl ustanoven nesmrtelným Králem a Soudcem, který přijde v nebeských oblacích soudit živé i mrtvé....

Ano, skrze Něho, s Ním a v Ném budiž nekonečná sláva vznešené a klanění hodné Trojici.

Kdyby v tomto okamžiku ozářil zázračný záblesk celebranta a zjevil mu plně význam tohoto gesta, zemřel by, nikoliv strachem, ale překvapením, úžasem a radostí. Jen svatá Panna měla to vznešené privilegium obětovat Otci Syna v Betlémě, v chrámě a na Kalvárii.

Není tedy mše svatá nekonečný oficiální hymnus slávy, jakého je hodna jen nejvznešenější Trojice?

*(Pokračování)
Překlad -Iš-*

Plodem přetvoření v Krista je duchovní plodnost kněze

Jen kněz přetvořený ve Mne může přetvářet duše

Kněží mají v Církvi poslání dávat život duším a vychovávat je pro nebe, vlévat do nich to, co je božské, hlásat a naléhat v každý čas a za všech okolností, aby šířili moje evangelium, více než kterákoliv jiná osoba mají žít ve spojení s Duchem Svatým, osvobodit se od každé formy lenosti, která by mohla oslabit jejich nadšení při plnění vznešeného a naléhavého poslání, pro které jsou určeni.

Není nic stabilnějšího a aktivnějšího než Bůh ve své lásce. Proto i kněží mají mít ve své vlastní duši pokoj a mír světců a Svatého svatých, ale současně musí hořet horlivostí pro duše, palčivou žízni přivést je do nebe, osvobodit je od nebezpečí, naučit je lásce k tomu, co nepomíjí, co je věčné, lásce ke Mně, z lásky k Ukřižovanému, k Marii, ctnostem a k touze následovat Mne.

Jak je možno vystříhat se všech neřestí, které tak zjevně zavládly? Jediným prostředkem: skrze přetvoření kněží ve Mne. Tak získají stejné pocity jako Já, v síle Ducha Svatého budou milovat, jako Já miluji, přivedou ke spáse duše, jak Já je chci spasit, a spolu se Mnou je obětují Trojici.

Dnes chci mluvit v jiném světle o tom, že je to současně pro mé kněze velmi podnětné a povzbuzující.

Jen kněz přetvořený ve Mne může přetvářet duše, a v míře, v jaké jsou kněží ve Mne přetvořeni, mohou duše skrze ně přijímat toto přetvoření. A to je bod, který by měl pohnout a podnítit moje kněze, protože v míře, v jaké posvěcují sami sebe, budou moci posvěcovat, a v míře, v jaké se přetvoří ve Mne, obdrží sílu pro přetváření duší.

Chci se vrátit na svět skrze své kněze, chci obnovit svět duší tím, že se zjevím skrze ně. Chci dát silný podnět své Církvi tím, že vyliji na své kněze Ducha Svatého jako o nových Letnicích.

Chci v kněžích jednat, mluvit, žít, aby Mě duše vnímaly; chci obětovat Otci triumf své Církve a obnovit tvář země skrze neustávající a všeobecné úsilí svatých kněží. Já, Svatý svatých v mých biskupech a mých svatých kněžích. Když mluvím o mých kněžích, používám druhové označení, ale mám na mysli celou hierarchii mé milované Církve.

Takový je tedy nyní můj ideál: přetvořit svět skrze dokonalé přetvoření kněží ve velkého Kněze, jediného Kněze, od něhož všichni pocházejí. Božská Trojice očekává tuto radikální změnu: již ji vidí, již ji cítí, těší se z ní a žehná jí. Ale je zapotřebí vůle a spolupráce kněží, protože Já, i když jsem Bůh, se zastavuji na prahu lidské vůle, respektuji ji, aniž bych si ji podmaňoval.

Proto tato sdělení, která vyjadřují moji lásku k mým kněžím a která obsahují v sobě nejcitlivější tkáň mé duše vůči těm, které na zemi nejvíce miluji, pohnou mnoha kněžskými srdci a oni, dotčeni v hloubi duše, přijdou za Mnou v touze po dokonalosti a úplném zasvěcení mé vůli.

Moje láska k Církvi je všeobecná; ale dávám zvláštní milost této skupině, kterou jsem si vyvolil, pokud odpoví na mé očekávání (CC 50, 162–168).

Plody a zkušenosti s přetvořením ve Mne

Kněží mají být Mnou; a budou-li takoví, můj Otec jim dá vše, co by dal na zemi Mně, ba ještě více, protože v nich vidí Mne v jednotě Trojice; uvidí, jak

se uskutečňuje jeho ideál: Mne v kněžích a kněze ve Mně, jak tvoříme jediného Spasitele lidí, jednoho jediného Ježíše, jednoho jediného Syna, do kterého vkládá všechnu svou lásku a všechno své zalíbení.

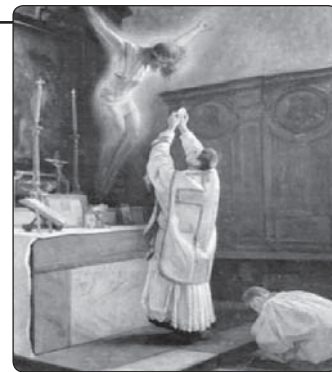
Otec ve svém Slovu miluje, ve svém Slovu sděluje, ve svém Slovu hovoří, ve svém Slovu působí, ve svém Slovu je šťastný. Otec se Slovem a Duchem Svatým jsou jednota, ve které se ze sebe těší a jsou u vytržení, a do této skutečnosti se uzavírají všechny věci.

Z této jednoty pramení všechny stvořené věci, které v důsledku toho nesou autentickou pečeť jednoty, zvláštní znamení Boží, ve kterém se projevuje jednota podstaty a vůle, je jedna podstata a jedna vůle; Jen jedno je Božství, které v určitém smyslu zbožšťuje všechny věci a v každé věci vyjadřuje tuto jedinou a totální jednotu, neboť Bůh nemá části, nemůže se vzhledem ke své jednotě rozdělit. Je to Božství, které určuje Boha a je středem jeho jednoty.

Jestliže kněží mají být Kristus, mají povinnost sjednotit se se Mnou, všichni musí tvořit ve Mně jediného Kněze, dát Mi k dispozici svou spolupráci a svou vůli, aby skrze Mne a se Mnou jako Spasitelem přetvořili svět.

Jen tak ponesou plody, jen tak přitáhnou duše, a žeň, kterou budou sklízet, bude úměrná jejich přetvoření ve Mne, pak nebudou jaloví, ale plodní na milosti a ctnosti a budou moci obětovat duše mému nebeskému Otci.

Není možno z toho všeho, co jsem řekl, vidět nesmírné a jedinečné přednosti kněží a celý ten božský proud, který jim uděluje Člověk-Bůh?

Nevidí, odkud přichází jejich velikost, jejich vznešená důstojnost, která je přivádí k tomu, že vlastní to, co nikdy nemůže být odloučeno ode Mne, to, co dělá samo moje bytí božským, sdělováním od mého Otce Mně jakožto jeho Synu, tj. moje Božství?

Není to způsob, jak pochopit, jak Člověk-Bůh zbožšťuje, jak Ježíš přetváří s mocnou spoluprací Ducha Svatého?

Můžeme si vůbec představit, co znamená kněz přetvořený s celou silou přitažlivosti, kterou Já působím v duších, abych je přivedl k lásce k tomu, co je božské, co znamená kněz, který je v celém svém bytí prostoupen mírností, laskavostí, sladkostí, příjemností, klidem, vírou a nekonečnou láskou, tak velkou, že se člověku může říct všechno?

A to všechno budiž řečeno nikoliv o jednom knězi, ale o kněžích pojatých v jejich celistvosti, kteří jsou jako Jeden ve Mně. Představte si, co by mohlo být skutečně mocí ode Mne sdělovanou, jak by oni posvěcovali, kdyby sami měli mého Ducha, Ducha Svatého?

Jak by pak Otec vylil přemíru své božské duchovní plodnosti na kněze přetvořené ve Mne! Jaké zázraky a obrácení by se děly! Jaké milosti by to přitahovalo! Jaká vítězství v duších by získali a jaké spásné proměny by se uskutečnily ve světě skrze mé svaté kněze!

Moji ruce nic nebrání, moje přízeň a milosti jsou k dispozici k vylití; moje nebeské dary, má světla, moje moc, moje pří-

zeň jsou nashromážděny a čekají úzkostlivě na příjemce, kteří by je chtěli obdržet.

Bohužel Bůh se musí zadržet, stále čekat na to, že kněží otevrou svá srdce; že budou prosit, horoucně toužit, že překonají svou vlažnost, vynasnaží se, aby se stali hodnými přijmout hojnou rosou z nebe. A jak?

Přetvořením ve Mne. Ale jak se dělá prakticky toto přetvoření? Tím, že kněz miluje: protože láska plodí velkodušnost, odříkání, zapominání na sebe, obět, horoucí horlivost pro moji slávu, víru, naději, lásku, touhu mít jednu jednotu vůle s vůlí mého Otce, dosáhnout naprostého a absolutního odevzdání ke všem jeho dispozicím.

Kněží se musí velmi vážně vynasnažit, aby Mě vnitřně poznávali, studovali a napodobovali. Mají reprodukovat v sobě samých moji lásku, úctu, klanění a odevzdanost Otci; moje city, moje tužby, moje dobrovolné sebeobětování, moji podřízenost, moji poslušnost; moji pokoru, moji dobrotivost a lásku, nesrovnatelnou něžnost mého Srdce; moji horoucí touhu trpět, moji lásku k apoštolátu, moji zapominání na sebe samého a na urážky, kterých se Mi dostalo; moje hrdinské příklady a velkodušnost moji lásky, která vždy dávala přednost chudým a potřebným.

Ať se snaží poznat mé nesrovnatelné Srdce, kde je místo pro každou nevděčnost, pro každou slzu a bolesti druhých; všechnu nenávisť, aby ji odpustilo, všechny projevy citu, aby za Mne děkovalo.

A pak, ať se moji kněží ponoří a utonou v moři hořkosti mých vnitřních bolestí, aby je pochopili, dávali poznat, oslavovali a těšili je.

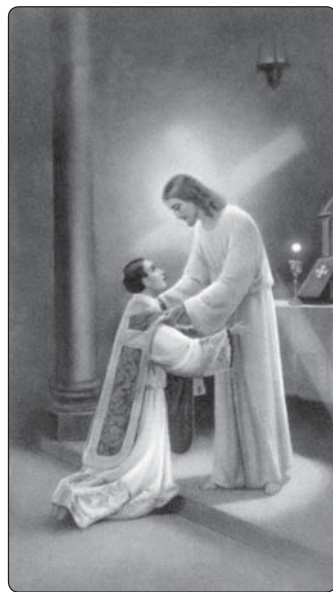
Když pozorně uvažují a když napodobují Mne, musí se Mi podobat, ba co více, musí být jako Já sám, se stejnými sklony, se stejnými mými ideály, bolestí a krví! (CC 50, 394-400).

Překlad -lš-

Ve spěchu děláme to, co je nám nepříjemné, co nás zatěžuje. Čas se zdá dlouhý, je to jako cesta bez konce, kterou chceme co nejdříve ujit. Když se setkáme s osobou, která nás nudí, mluvíme jen o tom nejdůležitějším a rozhovor co nejdříve ukončíme.

Sloužit mši svatou ve spěchu je nejautentičtějším znamením, že kněz vůbec nemá lásku k Ježíši a je Ježíši břemenem pro jeho božské Srdce.

On se nám daruje z nekonečné lásky a s nekonečnou láskou, jako se daroval při Poslední večeři. Pro jeho nekonečnou lásku je rozkoší *rozmlouvat s lidskými dětmi*. Evangelium říká, že si toužebně přál být u stolu s apoštolů, které miloval, a miloval je až do krajnosti. Ani apoštolové, ani On nespěchali, u večeře nikdo nespěchá. Ježíš se jim daroval s nekonečnou láskou a chtěl s nimi setrvat co nejdéle. Jenom jeden měl naspěch, aby rychle vyšel, ale to byl Jidáš. Jen pro jednoho měl Ježíš naspěch: *Co chceš učinit, učíš rychle!* Řekl mu to v největší úzkosti svého srdce. *Amen, amen, pravím vám, jeden z vás mě zradí.* Jidáš měl naspěch, protože uzavřel komplot s farizeji a zákoníky. Ježíš se ho chtěl rychle zbavit, proto-

Kněžím, kteří mají naspěch

P. Dolindo Ruotolo

že zrádce byl pro něho smrtelnou úzkostí.

Když jde kněz k oltáři ve spěchu, je plný myšlenek na svět, postrádá lásku, slouží z nízkých zájmů, prodává svého Mistra ve stejném okamžiku, kdy by ho měl milovat největší láskou. Stojí u oltáře oděn do posvátných rouch, vykonává úkon nejvyšší lásky, vytváří dojem láskyplného činu, ale dává polibek zrádce. Polibek zaplacený almužnou, kterou bere od chrámu, kde slouží. Jidáš měl třicet stříbrných z chrámové pokladnice a za tyto peníze zradil Ježíše. Měl u stolu naspěch, aby vykonal zradu, byl u večeře, aby se ujistil, že Mistr půjde do zahrady, spěchal do synedria, aby je upozornil: *Běžte a zatkněte a obezřetně odved'te, aby vám neutekl.*

Proč spěchá kněz? Protože má schůzku se světem, protože si jde vyřídít svoje materiální záležitosti, protože utíká před láskou k Ježíšovi.

I zrádný polibek dává Jidáš ve spěchu, protože se nemohl zdržet u této božské tváře, kterou nenáviděl, nemohl snést přívál lásky, který Pán šířil kolem sebe, chtěl utéct před tímto pohledem, který viděl ve světle pochodní a který pronikal až na dno jeho hříšné duše. Kněz pocituje výčitky za svoji nehodnost, božská Hostie je jako oko, které se dívá a vyčítá: *Příteli, proč jsi přišel k oltáři? Polib-*

kem, svatým úkonem lásky zrazeš svého Vykupitele?

Jidáš spěchal z Večeřadla, ale spěchal také do záhuby. Šel zahodit peníze do chrámu a spěchal se oběsit! Kněz, který spěchá, nachází také svůj provaz nečistých vášní, nasazuje si ho a věší se na stromě nečistoty, umírá pro milost, padá střemhlav.

Ježíši, Ježíši, obrať kněze, kteří mají naspěch, dej jim zakusit svou lásku, aby hledali u oltáře radost z tvé společnosti, teplo tvé lásky!

Ježíš je v nebi se svým životem, se svou podivuhodnou podstatou. Jeho podstata přijímá podstatu chleba a vína, všechny atomy této podstaty se orientují na Ježíše, ztrácejí svou podstatu a stávají se Jeho podstatou.

P. Dolindo Ruotolo

Když proměňuješ, myslí na to, že nebe se otevírá a všechno zaplavuje Ježíš. Máš v rukou Hostii míru a Kalich života, musíš se dát přitáhnout Ježíšem! Jak můžeš držet Hostii, která se proměňuje, když zůstáváš tím, čím jsi byl? Je to hanebné pronášet slova Všemohoucnosti a zůstávat na dně své ubohosti... Kněz musí být vzácnější než zlatý kalich. Když se má uložit perla, nevkládá se do zlatého lůžka?

Jak můžeš zvedat k nebi ruce a držet v nich Ježíše Krista, jestliže nejsou svaté? Ježíš se vydává s takovou láskou! Zlato, do kterého chce sestoupit, je naše srdce plné lásky, na čistý korporál naší nevinnosti.

Pramen: www.haerentanimio.net

Překlad -lš-

PASTÝŘI PO BOKU PASTÝŘE - pokračování ze str. 2

knězem: *Vezměte mé jho na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tíhý a pokorného srdce* (Mt 11,29).

Slavíme svátek Ježíšova Srdce a současně se díváme s liturgií církve dovnitř Ježíšova Srdce, které bylo při smrti otevřeno kopím římského vojáka. Ano, jeho Srdce se otevřelo pro nás a před námi, a to Srdce samotného Boha. Liturgie nám vykládá řeč Ježíšova Srdce, která především hovoří o Bohu jako o pastýři lidí, a ukazuje nám tak Ježíšovo kněžství, které je zakotveno v nehlubším nitru jeho Srdce a osvědčuje trvalý základ jako platné měřítko kněžské služby, která musí být vždy zakotvena v Ježíšově Srdci a takto prožívána. Chtěl bych dnes vyložit především texty, jimiž modlíci se církev odpovídá na Boží slovo obsažené ve čteních. V těchto zpěvech je slovo a odpověď pospolu. Vycházejí na jedné straně z Božího slova a současně jsou již odpovědí člověka na to, co slovo sděluje a co vstupuje do našeho života. Nejdůležitějším z těchto textů je v dnešní liturgii žalm 23 *Hospodin je můj pastýř*, ve kterém prosebník Izrael přijímá sebezjevení Boha jako pastýře a činí z něho ukazatele cesty vlastního života: *Já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho* (Ez 34,11). Bůh se osobně stará o mne, o nás, o lidstvo. Nejsem ponechán sám sobě, nejsem ztracen ve vesmíru, ve stále více zmatené společnosti. On se o mne stará. Není nějakým vzdáleným Bohem, pro kterého by můj život nebyl důležitý. Světová náboženství, jak můžeme vidět, si vždy byla vědoma, že koneckonců je jen jeden Bůh. Ale tento Bůh byl velmi daleko. Přenechal všechno dohled nad světem jiným mocnostem a silám, jiným božstvům. Jím samým nebylo třeba se zabývat. Ten jediný Bůh byl dobrý, ale byl vzdálený. Nebyl nebezpečný, ale ani nepomáhal. Proto nebylo třeba se jím zabývat. Nepanoval.

V osvěcenství se tato myšlenka pozoruhodně vrátila.

Lidé ještě chápali, že svět předpokládá Stvořitele. Ale tento Bůh svět vybuodoval a zřejmě se od něho odvrátil. Nyní měl svět své zákonitosti, podle kterých fungoval, do kterých Bůh nezasahoval, nemohl zasahovat. Bůh byl jen vzdálený začátek. Mnozí snad ani nechtěli, aby se Bůh o ně staral. Nechtěli, aby je Bůh rušil. Kde však je Boží péče a láska chápána jako rušení, tam je člověk zvrácený. Je to krásné a útěšné, vědět, že existuje člověk, který se o mě stará. Ale daleko rozhodnější je, že existuje Bůh, který mě zná, miluje mě a pečuje o mne. *Znám své a moji znají mne* (Jan 10,14), modlí se církev před evangeliem Pánovými slovy. Bůh mě zná a pečuje o mne. Tato myšlenka by nám měla opravdu přinášet radost. Vnikněme do ní hlouběji.

Pak také pochopíme, co pro nás znamená: Bůh chce, abychom jako kněží nesli v jednom malém bodě dějin jeho starosti o lidi. Jako kněží chceme být spolupřečujícími s jeho starostí o lidi, dát jim prakticky zažít tuto Boží starostlivost. A spolu s Pánem měl by kněz být scho-

pen říct svěšené oblasti: „Znám své a moji znají mne.“ „Znát“ není ve smyslu Písma svatého pouze vnější vědění, tak jako známe telefonní číslo nějakého člověka. „Znát“ znamená být druhému vnitřně nablízku. Být k němu dobrým. Máme se pokusit „znát“ lidi podle Boha a pro Boha, jít s nimi cestou Božího přátelství.

Vraťme se k našemu žalmu. Stojí zde: *Vede mě po správných cestách pro svoje jméno. I kdybych měl jít temnou roklí, nebudu se bát, protože ty jsi se mnou. Tvůj kyj a tvá hůl jsou mojí útěchou* (23,3-4). Pastýř ukazuje svým svěřencům správnou cestu. Jde před nimi a vede je. Řekněme to jinak: Pán nám ukazuje, jak učinit lidství správným. Ukazuje nám umění být člověkem. Co je třeba udělat, abych se nezhroutil, nepromarnil život v nesmyslnosti? To je otázka, kterou si musí položit každý člověk a která platí po celou dobu života. A kolik temnoty o této otázce je v naší době!

Stále znovu k nám přichází Ježíšovo slovo, které vyjadřuje, že měl soucit s lidmi, protože byli jako ovce bez pastýře. Pane, měj soucit i s námi! Ukaž nám cestu!

DĚTI BEZ VZDĚLÁNÍ

Téměř polovina školou povinných dětí nemá v Afghánistánu možnost navštěvovat školu. Je to jednak pro hrozby Talibanu, jednak pro nedostatek škol. Povstalci zaútočili v posledním roce na 600 školních budov. (rf)

NÁVRAT KŘÍŽE

Na kopuli arménského kostela Svatého Kříže v tureckém Van se po tříletém období „tání“ může nakonec vrátit kříž. Je to v dějinách Turecké republiky poprvé. Kostel byl nejdříve opraven a v roce 2007 otevřen, ale směl sloužit pouze jako muzeum. Teprve letos zrušilo ministerstvo zákaz bohoslužeb a jednou v roce se zde smí slavit mše. Tím dnem je 19. září.

ZATÍM ÚSTNĚ

Turecké ministerstvo pro turismus sdělilo ústně, že povoluje konání bohoslužeb v kostele svatého Pavla v Tarsu. Kostel už nemá sloužit pouze jako muzeum. Zatím byl kostel pro bohoslužby otevřen jen během Roku svatého Pavla. (sir)

Z evangelia víme: On sám je cesta. Žít s Kristem, jít za ním znamená najít správnou cestu, aby náš život měl smysl a abychom jednou mohli říct: ano, bylo to dobré, žít. Izrael byl a je Bohu vděčný, že mu ukázal v příkazá- ních cestu života. Velký žalm 119 je jeden velký výraz radosti nad touto věcí: Netápeme v temnotách. Bůh nám ukázal, co je cesta, jak můžeme správně jít. To, co říkají příkázání, je v Ježíšově životě shrnuto jako v živé postavě. Tak poznáváme, že tyto Boží ukazatele nejsou pouta, nýbrž cesta, kterou nám ukazuje. Můžeme se z toho radovat, že stojí před námi v Kristu jako žitá skutečnost. On sám nám dal radost.

Tím, že jdeme s Kristem, jde s námi radost Zjevení, a jako kněží musíme lidem darovat radost z toho, že nám je ukázána správná cesta.

Je zde pak slovo o „temnotě rokle“, skrze kterou Pán člověka vede. Cesta nás všech povede jednou temnou roklí smrti, kde nás nikdo nemůže provázet. A On je zde. Kristus sám sestoupil do temné noci smrti. Ani tam nás neopouští. I tam nás vede. *Když si usteluje v podsvětí, také tam budeš*, říká žalm 139. Ano, i tam jsi, i v poslední nouzi, a tak může náš sponsoriální žalm říct: Ani tam, v temné roklí se nebojím žádného neštěstí. Když je řeč o temné roklí, můžeme pomyslet také na temná údolí pokušení, skleslosti, zkoušky, kterými musí projít každý člověk. I v těchto temných údolích života je On zde. Ano, Pane, ukaž mi v temnotách pokušení, v hodinách zatmění, ve kterých jsou zhašena všechna světla, že jsi zde.

Pomoz nám kněžím, abychom svěšeným lidem mohli být nápomocni v těchto temných nocích. Abychom jim mohli ukázat světlo.

Tvůj kyj a tvá hůl jsou mojí útěchou. Pastýř potřebuje kyj proti divokým zvířatům, která by chtěla vtrhnout do stáda, proti zlodějům, kteří hledají kořist. Vedle kyje stojí hůl, která dává opo-

ru v těžkých úsecích a pomáhá je překročit. Obojí patří ke službě církve, ke službě kněze. I církve musí používat pastýřský kyj, kterým chrání víru proti padělatelům, proti vedením, která jsou sváděním. Právě použití kyje může být službou lásky.

Dnes vidíme, že to není láska, když je v kněžské službě trpěno nedůstojné chování. Láskou není ani trpět bludnou nauku, která působí pitvoření a narušování víry, jako bychom si víru sami vynalézali. Jako by to již nebyl Boží dar, drahocenná perla, kterou si nesmíme nechat vzít. Kyj se ovšem musí stát současně pastýřskou holí, která lidem pomáhá následovat Pána na obtížných cestách.

Na konci žalmu je řeč o prostřeném stole, o oleji, který máže hlavu, o přeplněných číších, o tom, že smíme přebývat u Pána. V žalmu je nejdříve vyhlídka na sváteční radost, že můžeme být v chrámě s Bohem, že nás obsluhuje, že můžeme u něho přebývat. Pro nás, kteří se modlíme tento žalm s Kristem a s jeho tělem, Církví, nabývá tento pohled naděje ještě větší šířku a hloubku.

Vidíme v těchto slovech současně prorocké předznamenání tajemství Eucharistie, ve které nás sám Bůh obsluhuje a sám se nám dává za pokrm – jako onen chléb a ono chutné víno, které mohou být jedinou odpovědí na vnitřní hlad a žízeň člověka.

Jak se z toho musíme radovat, že můžeme být denně hosty u stolu samotného Boha, že můžeme u něho přebývat! Jak bychom se neměli radovat, když nás pověřil: *To číňte na mou památku. Že nám daruje prostírat lidem Boží stůl; darovat jim jeho Tělo a jeho Krev, dávat jim drahocenný dar jeho vlastní přítomnosti. Ano, můžeme se z celého srdce připojit v modlitbě ke slovům žalmu: Dobrota a chvála mě budou provázet po celý můj život (23,6).*

Nakonec krátce pohlédněme na oba zpěvy k přijímání, které dnešní liturgie navrhuje.

Je to nejdříve slovo, kterým svatý Jan uzavírá zprávu o Ježíšově ukřižování: *Jeden z vojáků mu kopím probodl bok a ihned vyšla krev a voda (Jan 19,34)*. Ježíšovo Srdce je probodeno kopím. Je otevřeno, aby se stalo pramenem: krev a voda, které z něho prýští, poukazují na obě svátosti, z nichž církve žije: křest a Eucharistii. Z otevřeného Pánova boku, z jeho otevřeného Srdce tryská živý pramen, který prýští po staletí a vytváří Církev. Otevřené Srdce je pramenem nového proudu života; Jan přitom jistě myslel na prorockví Ezechiela, který viděl, jak z nového chrámu vychází proud, který daruje plodnost a život (srov. Ez 47). Sám Ježíš je nový chrám a jeho otevřené Srdce je pramen, z něhož přichází nový život, který se sděluje ve křtu a v Eucharistii.

Liturgie svátku Ježíšova Srdce však předvídá jiné slovo z Janova evangelia jako verš k přijímání: *Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mne věří. Jak říká Písmo, proudy živé vody poplynou z jeho nitra (Jan 7,37-38)*. Ve víře pijeme současně z živé vody Božího slova. Věřící se sám stává pramenem, daruje žíznivé půdě dějin živou vodu. Vidíme to u světců. Vidíme to na Marii, která jako velká věřící a milující po všechna staletí se stává pramenem víry, lásky a života. Každý křesťan a každý kněz má být pramenem Krista, který jiným sděluje život. Musíme žíznivému světu darovat vodu života.

Pane, děkujeme ti, že jsi pro nás otevřel své Srdce. Ty ses stal ve své smrti a svém zmrtnýchvstání pramenem života. Učin z nás živé lidi, kteří žijí z tvého pramene, a daruj nám, abychom se i my mohli stát pramenem, který může této naší době darovat vodu života. Děkujeme ti za milost kněžské služby. Pane, žehnej nám a žehnej všem žíznivcům a hledajícím lidem této doby. Amen.

L'Osservatore Romano
13. června 2010
Překlad -ls-

Jak je to s celibátem

Čas od času rozvíří hladinu mediálního dění otázka celibátu. Nediskutuje se ovšem o celibátu v buddhismu, nýbrž v katolické církvi. Navrhováno bývá ovšem jeho zrušení, a to většinou těmi, kterých se celibát vůbec netýká. Výjimkou byl však nedávny mediální šum u našich jižních sousedů. Biskup Eisenstadtu Paul Ibi řekl, že „kněží by měli mít možnost volby, zda se oženit, nebo zůstat svobodní“ a kardinál Schönborn dodal, že „tyto starosti sdílí, i když řešení problému chápe jinak“. Je to stará písnička a obvykle se v ní omílají dvě základní teze. Stojí za to si je připomenout a ukázat, v čem jsou chybné.

Za prvé se tvrdívá, že „celibát kléru je církevní předpis, který byl uložen ve 12. století“, a to pouze v latinské církvi. A druhá teze říká přibližně tolik, že katolickým kněžím by se mělo dovolit uzavřít sňatek, „jak tomu bylo v prvotní církvi“. K tomu je třeba říci, že obě teze protirečí jak historii, tak teologii. Kořenem nedorozumění je špatný výklad pojmu celibát.

Během celého prvního tisíciletí byl totiž celibát chápán v církvi na Východě i na Západě pomocí kategorie „zdrženlivosti“, to znamená kompletního zřeknutí se intimního manželského života ze strany kněží, a to i těch, kteří už byli ženatí. Svěcení ženatých mužů však bylo obecnou praxí, jak dokumentuje Nový zákon. V evangeliích čteme, že Petr, který byl ženatý, poté, co se stal apoštolem, „opustil všechno“ (Mt 19,27). A Ježíš říká, že kdo pro Boží království opustí „ženu nebo děti“ (Lk 18,29), dostane život věčný. V nejstarším křesťanském písemnictví se proto lze dočíst, že Petr šířil evangelium spolu se svojí sestrou, což znamená manželkou, s níž žil jako bratr se sestrou.

Zatímco ve Starém zákoně byla povinnost sexuální zdrženlivosti pro kněze závazná pouze v období jejich služby v chrámu, pak v Novém zákoně se následování Ježíše stává naprostým a zahrnuje celou osobu navždy. Tuto skutečnost, že totiž kněží a biskupové byli vázání zřeknout se manželského života, potvrzují psané církevní dokumenty již ze 4. století, tedy hned po období pronásledování. Růst počtu věřících přinesl také růst počtu svěcení a spolu s nimi se začalo objevovat také porušování evangelního požadavku zdrženlivosti.

Proti těmto nedůslednostem koncily a papežové opakovaně zasahovali, aby potvrdili disciplínu, kterou označovali za „tradiční“. Učinila tak synoda v Elvíře v prvním desetiletí 4. století, která trestala porušení zdrženlivosti vyloučením z řad kléru; podobně i další koncily o století později, a také papežové Siricius, Innocenc I. a další církevní otcové: Lev Veliký, Řehoř Veliký, Ambrož, Augustin a Jeroným.

Takováto praxe tedy platila dlouhá léta, jak ve Východní, tak v Západní církvi. Byli tedy svěcení také ženatí muži, ale vždy s tím, že se svobodně a se souhlasem manželky předem zřekli manželského života. Porušení této praxe bylo trestáno, ale vyskytovalo se velmi často a široce.

Na Východě pak koncem 7. století přistoupila církev k tomu, že k absolutní zdrženlivosti začala zavazovat pouze biskupy, kteří proto byli stále častěji vybíráni mezi mnichy, tedy celibátníky. Pokud jde o klérus, ujala se tam praxe, že manželský život začal být u nižšího kléru tolerován a byla přidána pouze podmínka zdrženlivosti „pro dny, kdy sloužili u oltáře posvátná tajemství“. Tak to stanovila

Trullská synoda, kterou však nikdy církev na Západě neuznala za ekumenický koncil.

Od této doby tato disciplína platí na Východě u pravoslavných církví, i u těch, kteří přešli k plnému společenství s římskou církví po schizmatu roku 1054, tedy absolutní zdrženlivost pro biskupy a manželský život spolu s výše zmíněným omezením pro kněze. Ústupek z tradice přijatý církví na Východě byl výsledkem zvláštního statutu tamější církve, tvořené patriarcháty, které inklinovaly k autonomním rozhodnutím na poli disciplíny a podléhaly vměšování politické moci.

Na Západě byla velká politická i náboženská krize 11. a 12. století řešena tzv. gregoriánskou reformou – podle papeže Řehoře VII. – a to bojem proti dvěma zlořádům tehdejší kléru: simonii, tedy kupování církevních úřadů, a konkubinátu, tedy nedodržováním celibátu. Gregoriánská reforma proto přijala disciplínu absolutní zdrženlivosti také pro kněze, a to tím, že začala při kněžském svěcení upřednostňovat svobodné muže.

Dnes diskutovaný sňatek kněží byl ovšem od počátku a je dodnes jak na Východě, tak Západě nepřijatelný po přijetí kněžského svěcení. Mohl být svěcen ženatý muž, ale kněz se oženit nemohl, dokonce ani ten, který by se po ovdovění chtěl oženit podruhé. II. lateránský koncil roku 1139 označil sňatek kněze nejen za nedovolený, ale rovnou za neplatný.

Také následující krize církve na Západě se týkaly kněžského celibátu. Na Tridentním koncilu se diskutovalo o zrušení celibátu, ale nakonec byla tradiční disciplína ponechána a koncil navíc zavázal všechny diecéze, aby zřídily semináře, které by formovaly celibátní klérus. Důsledkem toho bylo, že svěcení ženatých mužů bylo drasticky omezeno, až nakonec zmizelo úplně.

Vzhledem k tomu, že katoličtí biskupové a katoličtí kně-

ží, s výjimkou východních církví spojených s římskou církví, byli po více než čtyři století vždycky neženatí, rozšířila se mylná idea, že celibát spočívá v zákazu manželství. Na základě podobného nepochopení byl ústupek oproti Ježíšovu jednoznačnému požadavku ve východních církvích povýšen na jakousi paralelní a rovnocennou tradici. Tak vznikla mylná hypotéza o údajné „možnosti zrušení celibátu“. To by mělo spočívat ve svěcení ženatých mužů, jimž je dovoleno žít i nadále manželským životem, anebo v tom, že se katoličtí kněží budou smět ženit.

Po Druhém vatikánském koncilu začali o takzvané „možnosti zrušení celibátu“ hovořit někteří biskupové i kardinálové. Je to však ve zjevném rozporu s historickou i teologickou tradicí církve již od dob apoštolů. Tradice celibátu totiž stojí na evangelijním požadavku sexuální zdrženlivosti, jednoznačně formulované slovy i životním příkladem Ježíše Krista. Proto také žádný z pokoncilních papežů, včetně Benedikta XVI., takzvané zrušení celibátu nikdy jako možnost nebral v potaz.

Zdá se však, že v otázce správného chápání této otázky – vzhledem k nedávným vyjádřením několika církevních hodnostářů – by případné doučování ve znalostech všeobecné tradice církve prospělo nejenom věřícím laikům.

Srov. Kard. Alfons M. Stickler, *Církevní celibát. Jeho dějiny a teologické základy*. Vatikánské knižní nakladatelství, 1994, italsky, 72 stran.

Autor byl prefektem Vatikánské apoštolské knihovny.

(Alfons Maria Stickler, *The Case for Clerical Celibacy. Its Historical Development and Theological Foundations*, Ignatius Press, San Francisco, 1995.)

www.radiovaticana.cz

Benedikt XVI.: Celibát je znamením víry a přítomnosti Boha ve světě

Přinášíme odpověď, kterou dal Benedikt XVI. na otázku po kněžském celibátu, položenou během setkání s kněžími při vigílii na zakončení Roku kněží.

Otázka: Svatý otče, jsem Karol Mikloško, kněz pocházející z Evropy, přesněji ze Slovenska, a jsem misionářem v Rusku. Když sloužím mši svatou, nacházím sebe samého a chápu svou identitu, kořen a energii své služby. Oběť kříže mi odhaluje Dobrého pastýře, který dává všechno za svoje stádce, za každou ovci, a když říkám: „Toto je moje tělo, toto je moje krev daná a prolitá jako oběť za vás,“ pak chápu krásu celibátu i poslušnosti, kterou jsem svobodně slíbil při svěcení. Navzdory přirozeným těžkostem mi celibát při pohledu na Krista připadá jako samozřejmost, a už mne unavuje neustále čist světské kritiky tohoto daru. Prosíme vás, Svatý otče, abyste nám přiblížil hloubku a autentický smysl církevního celibátu.

Benedikt XVI.: Děkuji za obě části vaší otázky. První z nich se týká trvalého a vitálního základu našeho celibátu; druhá se týká těžkostí, s nimiž se střetáváme v naší době.

Důležitá je ta první část, že totiž středem našeho života skutečně musí být každodenní slavení posvátné eucharistie. A zde mají ústřední význam slova proměnění: „Toto je moje tělo, toto je má krev.“ Pronášíme je „in persona Christi“. Kristus nám dovoluje užívat jeho „Já“, mluvíme v Kristově „Já“. Kristus nás „táhne do sebe“ a dovoluje nám sjednotit se, sjednocuje nás s jeho „Já“. Tímto úkonem, tímto faktem, že nás „táhne“ do sebe takovým způsobem, že se naše „já“ a jeho „Já“ stávají jedno, realizuje se stálost a jedinečnost jeho kněžství. On je tak skutečně jediným knězem. A přesto je mocně přítomen ve světě, protože nás „táhne“ do sebe a tak zpřítomňuje svoje kněžské poslání. To znamená, že jsme „taženi“ do Boha, Krista. A toto sjednocení s jeho „Já“ se uskutečňuje ve slovech proměnění.

Také ve slovech „Já tě rozhřešuji“ existuje Kristovo, Boží „Já“, které odpouští hříchy, protože nikdo z nás by nemohl odpouštět hříchy. Toto sjednoce-

KATEDRÁLA V CÓRDOBĚ

Biskup Demetrio Fernandez Gonzales, biskup v jihošpanělské Córdobě oznámil, že katolická církev se o používání místní katedrály nemůže „dělit“ s muslimy. „Kdybych dovolil muslimům, aby se modlili v katedrále, znamenalo by to říct katolíkům: »Na neshledanou« a »Dobrou noc«, a to by bylo nezodpovědné.“ Katolická církev má k muslimům v Córdobě dobré vztahy, chce s nimi spolupracovat a hledat cestu míru a koexistence. „Jsou věci, o které se s jinými dělíme, a jsou věci, o které se dělit nemůžeme, a k těm patří katedrála.“

Katedrála v Córdobě je přestavěná mešita, kterou postavili muslimové po obsazení Španělska na místě antické baziliky svatého Vincence. Stavba mešity začala v roce 785 a pokračovala pak v letech 833–852 a podruhé 961–966. Na katolickou katedrálu byla přestavěna počínaje rokem 1523. Interiér byl dokončen až v XVII. století.

Kath-net

ni jeho „já“ s tím našim v sobě zahrnuje, že jsme „tažení“ také do jeho reality vzkříšení a jdeme vstříc plnému životu vzkříšení, o němž Ježíš mluví k saduceům u Matouše ve 22. kapitole. Je to „nový“ život, ve kterém už jsme mimo manželství (srov. Mt 22,23-32). Důležité je, abychom se stále znovu nechávali pronikat tímto ztotožněním Kristova „já“ s našim „já“, tímto „tažením mimo“, tedy do světa vzkříšení.

V tomto smyslu je celibát anticipací. Transcendujeme tento čas a jdeme kupředu, a tak „táhne“ sami sebe a naši dobu vstříc světu vzkříšení, vstříc novosti Krista, vstříc novému a pravému životu. Celibát je anticipací, která je umožněna milostí Pána, který nás „táhne“ k sobě do světa vzkříšení; stále znovu nás zve, abychom transcendovali sami sebe i tuto přítomnost vstříc pravé přítomnosti budoucna, jež se stále přítomností dnes.

Zde se nacházíme ve velmi důležitém bodě. Velkým problémem křesťanství v dnešním světě je to, že už se nemyslí na budoucnost Boha. Zdá se, že přítomnost tohoto světa postačuje. Chceme mít pouze tento svět, žít pouze v tomto světě. Zavíráme tak brány pro opravdovou velikost svojí existence. Smysl celibátu jako anticipace budoucnosti spočívá právě v otevírání těchto bran, zvětšování tohoto světa, ukazování reality budoucnosti, kterou my už žijeme jako přítomnost. A tedy žít ve svědectví víry: věříme skutečně, že Bůh je, že Bůh patří do mého života, že mohu zakládat svůj život na Kristu, na budoucím životě.

Známe světské kritiky, o kterých jste mluvil. Je pravdou, že pro agnostický svět, tedy svět, do kterého Bůh nepatří, je celibát velkým pohoršením, protože ukazuje právě na to, že Bůh je chápán a prožíván jako realita. Eschatologickým životem celibátu vstupuje do reality naší doby budoucí svět Boha. A to by mělo zmizet?!

V jistém smyslu může tato neustávající kritika celibátu překvapovat v době, kdy je stále více v módě neuzavírat sňatek. Avšak toto neuzavírání sňatku je něčím naprosto a zásadně jiným než celibát, protože se zakládá na vůli žít jen sami pro sebe, nepřijímat žádný definitivní závazek, mít v životě neustále plnou autonomii, v každé chvíli se rozhodovat, jak a co si od života vzít; je to odmítnutí závazku, odmítnutí definitivnosti a žádost vlastnit život jenom pro sebe.

Avšak celibát je pravým opakem. Znamená přitakat definitivně, nechat se Bohem vzít za ruku, odevzdat se do rukou Páně, do jeho „já“. Je to tedy akt věrnosti a důvěry, úkon, který je také předpokladem věrnosti manželství; je to pravý opak onoho odmítnutí, oné autonomie, která se nechce zavazovat, která nechce vstoupit do vztahu. Právě definitivní „ano“ potvrzuje definitivnost souhlasu manželství. A manželství je biblická forma, přirozená forma bytí muže a ženy, základ velké křesťanské kultury, velkých kultur světa. Kdyby mělo zmizet, byl by zničen kořen naší kultury.

Celibát proto potvrzuje onen souhlas manželství tím, že přitakává budoucímu světu. Takto tedy chceme jít kupředu a zpřítomňovat toto pohoršení víry, která vkládá veškerou existenci v Boha. Víme, že vedle tohoto velkého pohoršení, které svět nechce vidět, jsou také druhotná pohoršení našich nedostatků, našich hříchů, které zatemňují to pravé a velké pohoršení, a sugerují: „Vždyť oni ve skutečnosti nezakládají svůj život na Bohu.“ Existuje však mnoho věrnosti! Celibát, a právě jeho kritiky to dokazují, je velkým znamením víry, přítomnosti Boha ve světě. Prosme Pána, aby nám pomohl osvobodit se od oněch druhotných pohoršení a aby zpřítomnil ono velké pohoršení naší víry: důvěru, moc našeho života založeného na Bohu, na Ježíši Kristu.

www.radiovaticana.cz

Po katakombách rozkvět

Nikdy nehasnoucí víra, neklesající naděje, pevná láska k Bohu, na těchto základech se znovu zrodila církev v Bělorusku po letech prožívaných v moderních katakombách za železnou oponou. O vyhlídkách katolické církve v Bělorusku hovoří biskup Alexander Kaszkiewicz, biskup v Grodně a předseda Běloruské biskupské konference.

Církev v Bělorusku žila ve dvacátém století v katakombách a teprve dvacet let může plnit své poslání bez zábran. Jak se dnes projevují zkušenosti z obtížných dob?

I když to byla léta masivní ateistické propagandy, Bůh nikdy nebyl vymazán z lidských srdcí. V Bělorusku prožívala katolická církev a její věřící opravdu velmi obtížné období. Nicméně zachovali si víru. Dnes je vidět, jaké to přináší plody. A ty jsou hojné. Církev neexistuje bez dějin a stejně tak národ. Právě proto, že vzpomínky na ony obtížné dny jsou v našich srdcích živé, posiluje to naši vůli hlásat ustavičně evangelium především dnes s obnoveným zápallem.

Jak jste prožívali první dny náboženské svobody?

Nejdříve jsme museli překonávat určité těžkosti, především nedostatek kostelů. Začali jsme s rekonstrukcí a obnovou opuštěných kostelů, které se nacházely v katastrofálních podmínkách. V současné době již máme postavené nové a obnovili jsme také malé kaple na různých místech v našich městech, abychom byli přítomni v sociální síti. To se mohlo uskutečnit především díky tomu, že víra zůstala v srdcích našeho národa živá. Tato ví-

ra živila naději, která nikdy nezapadla, která dodávala důvěru pastýřům a pomáhala nám pochopit, jak Bůh miluje běloruský národ. Řekl bych, že to byli naši věřící, kteří dodali nám biskupům, svým pastýřům, sílu pokračovat v apoštolské práci v naší zemi.

Jaké jsou reálné perspektivy pro růst církve ve vašem národě?

Máme velkou důvěru. V posledních letech prožíváme období obrody. Máme dar nových kněží a také nových řeholních sester. Budujeme nové farnosti. Můžeme říci dokonce s pýchou, že naše církev ukazuje svou mladou tvář a novou dynamiku. To dosvědčují také údaje o udělených svátostech, křtech a bířmováních. Nyní pociťujeme potřebu věnovat se více výchově mládeže, abychom v ní probouzeli živý zájem o víru a o náboženství. Pohled zaměřujeme také k mladým katolickým rodinám, především novým. Zavedli jsme pro ně zvláštní pastorační práci. Mnoho stavíme na katechezi. Organizujeme pouti k významným svatyním, letní pobyty pro děti a mládež, kde se seznamují s Kristem. V pastorační práci máme zahrnuté také nemocné, opuštěné a chudé osoby. V každé diecézi je aktivní Charita. Významně také roste lidová zbožnost. V posledním období bylo u nás korunováno sedm obrazů zázračné Madony. Korunky jim byly vloženy jménem a autoritou ct. Jana Pavla II. a Benedikta XVI.

Kath-net

Ježíšovo srdce světu (6)

Malá duše Consolata Betrone

3. Důvěřovat lásce

Důvěra je květ křesťanské naděje, neboť nejen působí, že tíhneme s veselou duší k nebeské vlasti, ale také nás nabádá, abychom rychle a bez zastávky kráčeli po cestě svatosti. Láska a důvěra jsou dvě křídla, s nimiž se duše odpoutává k nejstrmějším letům a vznáší se vítězně ke všem vrcholům. Jestliže důvěra slábne, i láska umdlévá a duše se propadá. Největší překážkou božského působení v duších je spolu s hledáním sebe sama naše nedůvěra. Ba co více, důvěra v Boha schází tam, kde je příliš velká důvěra v sebe. Pak se duše, která zakouší svou vlastní neschopnost k dobru, nadmíru rmoutí a dává místo zmatkům. Mělo by tomu být naopak: není to právě jeho slabost, která opravňuje dítě, aby ho maminka podpírala? Totéž se děje na duchovním poli. Pro naši krajní slabost máme právo počítat s Boží silou; právě naše nesčetná ubohosti k nám přitahují něžnost Ježíšova Srdce. A to je důležitý bod v boji o svatost: učinit z každého našeho nedostatku, více či méně dobrovolného, odrazový bod k pozvednutí důvěry. Láska, která nedůvěruje, není láska, ale strach; a každá úzkost způsobená nedůvěrou neuctívá, nýbrž zraňuje Božské Srdce. To je důvod, proč větu „Uctívej Boha svou důvěrou“ nacházíme tolikrát opakovanou Božským Otcem nebo Ježíšem sestře Consolatě.

Jednoho dne (17. září 1935) hovořila sestra Consolata důvěrně s Ježíšem: „Ježíši, to, co říkáš mé ubohé duši, že ji ráčíš vyučovat, mělo by tvořit největší radost mého srdce, a já naopak jsem sklíčená a zůstávám tak netečná, protože moje ubohost je tak velká, není na mně nic, co by mohlo ke mně přitahovat Tvůj

božský zrak; a protože to chápu, rodí se ve mně někdy pochybnost: nejsem snad velká iluze? ... Ježíši, promiň mi, ano, věřím, že jsi nekonečná dobrota!“ A Ježíš jí odpověděl: *Hled, Consolato, tvoje ubohosti mají své meze, ale láska je bez hranic.* Několik dnů nato (19. září 1935): „Ježíši, že miluješ bílé a neposkvrněné lilie, tomu věřím. Ale že miluješ mne, to nemohu pochopit!“ A Ježíš: *Jestliže si uvědomíš, že jsem nepřišel kvůli spravedlivým, ale kvůli hříšníkům* (srov. Mt 9,13), *pochopíš to ihned, Consolato.*

Sestra píše: „Jednoho večera jsem zničená byla před svatostánkem: Ó Ježíši, jsem stále stejná, slibuji, a pak... *I já jsem stále stejný, nikdy se neměním.* Ale řekl mi to takovým tónem, že moje sklíčenost se změnila v radost.“ Ježíš jí tedy nikdy nedovoloval, aby se trápila kvůli vlastním chybám (2. listopadu 1935): *Když se ti přihodí, že se dopustíš nějaké chyby, nermuť se, ale přijď; odlož ji v mém Srdci a pak posilni své předsevzetí usilovat o opácnou ctnost, ale s velkým klidem. Tak každý tvůj nedostatek bude krokem vpřed.*

Vždy s velkým klidem! Nepřítel je velmi chytrý a taktický. Když se mu podaří zasít v duši jed nedůvěry, je spokojen. Ostatní přijde samo od sebe. Na prvním místě to bude neklid, pro duši tak škodlivý, jak to Ježíš vysvětlil Consolatě (2. srpna 1936): *Když duše zachovává klid, je pánem sama, ale když se vzrušuje, snadno dojde k pádům.* Když zjistila, že Ježíš její duši dovoluje všechno kromě neklidu, ptala se jednoho dne Ježíše na důvod a On jí vysvětlil, že duše v klidu je jako svěží pramen čisté a průzračné vody, kterou může Ježíš ochutnávat a pít, kdy chce. Ale když vstoupí neklid, je to, jako by někdo holí rozvířil vodu, která se zakalí, a Ježíš

ji nemůže pít. A nejen že Ježíš se nemůže napít, ale právě ďábel, který loví v kalu, nachází v duši v tomto stavu vhodnou příležitost ke svým podlým akcím. Proto ji Ježíš varoval, když jí řekl (24. září 1936): *Nikdy nedovol vstoupit neklidu, nikdy, nikdy. Nikdy nedovolit vstoupit neklidu. To je pro tebe nejdůležitější.* Nikdy bez důvěry, vždy v klidu. Neboť téměř pokaždé s neklidem vstoupí do duše skleslost, a kdo ztratí odvahu, již nebojuje, proto již nepostupuje, nýbrž snadno couvá. Nic se nezískává a mnoho se ztratí. Především se ztrácí čas. „Pochopila jsem,“ píše Consolata, „že je hloupý alpinista, který při výstupu na vrchol kvůli malému uklouznutí zůstane zbaběle stát a už se neodvažuje obdivovat vytoužený vrchol. Že naopak je moudrý ten, který se rychle zvedne a s důvěrou znovu vykročí k pochodu a pokračuje k dalšímu sklouznutí.“

Proto nikdy nebude dostatečně předmětem rozjímání duši dobré vůle tato Ježíšova lekce sestře Consolatě (7. listopadu 1935): *Řekni Mi, Consolato, která je dokonalejší: duše, která u Ježíše nařiká, protože je stále nedokonalá a dopouští se chyb, nevěrností v předsevzetích; nebo duše, která se na Ježíše stále usmívá, dělá, co může, aby Ho milovala, a nestará se o nedokonalosti, které nechce; aby neztrácela čas, zabývá se jen tím, aby stále milovala Ježíše. Pověz, která z nich se ti zdá dokonalejší? Mně se více líbí ta druhá. Proto dělej, co*

chceš, abys Mě milovala, a když se ti přihodí, že jsi Mi nevěrná, dej Mi co nejvroucnější projev lásky a pak pokračuj ve svém zpěvu lásky. Ježíš není tyran, a jestliže pro jeden úkon lásky odpouští život plný hříchů, pověz, co udělá jednoho dne, když zjistí neužitečnou myšlenku, která tě nedobrovolně zdržela? Řekneš Mi znovu: „Hled, Ježíši, co jsem Ti udělala, jak jsem Ti nevěrná“ atd.? To jsou nářky, to je ztráta času, naopak, chci úkon horoucí lásky, zatímco se tvoje duše dopustila nepřesnosti, moje se raduje. Chápeš? ...Nedokonalosti, které nechceš, nezaluhují pohled. Je třeba směřovat k dokonalosti láskou k Ježíši, usilovat o zmenšení počtu a dobrovolnosti chyb, ale nikdy neztrácet odvahu, když se přihodí, vždy důvěřovat v nekonečnou dobrotu Ježíšova Srdce, které nikdy odejme této duši svou lásku, svoji přízeň, svoji důvěrnost. Zanechal proto sestře Consolatě a duším následující cennou připomínku (15. prosince 1935): *Věř Mi, že Mi nebudeš méně drahá, když tvoje slabost způsobí, že budeš nevěrná ve svých slibech mlčení atd. Hled, Consolato, moje Srdce je více upoutáno vašimi ubohostmi než vašimi ctnostmi. Kdo vyšel z chrámu ospravedlněn? Celník* (srov. Lk 18,10). *Ale proč před pokornou a zkroušenou duší se moje Srdce nedokáže udržet... Jsem takový! Pamatuji na to vždy: že tě miluji a budu tě milovat k zbláznění v každém okamžiku při jakékoliv slabosti, kterou nechceš, ale které se dopustíš. A proto nikdy, nikdy, nikdy ani nejmenší pochybnosti, že bych pro tvou nevěrnost nesplnil své sliby. Jinak bys Mě zranila v nejnitřnějším Srdci, Consolato! Pamatuji, že jen Ježíš umí pochopit vaši slabost, on jediný zná všechnu lidskou křehkost. Consolato, této viny, pochybnosti, že bych kvůli tvé nevěrnosti nesplnil své sliby, toho se nikdy nedopustí, nikdy, nikdy, nikdy. Slibuješ Mi to? Opravdu? Nikdy Mi nezpůsob tu urážku, protože bys Mi způsobila mnoho bolesti!*

(Pokračování)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

i to, co on nikdy nevyznával, a mnohé z toho, co on vyznával, neuznává. Jeho památka už dnes neodpovídá jeho přesvědčení, tak jako jeho socha v Praze neodpovídá jeho skutečné postavě. Jeho rehabilitace by ve skutečnosti vyžadovala distancovat se od všeho, co se zcela neprávně pokládá za jeho dědictví.

Skutečný reformátor církve, který má přinést významné podněty pro nápravu hříchů a bludů, není nikdy samozvanec, ale je k takovému úkolu samotným Bohem povolán, poslán a veden. To, k čemu pak takto člověka vede sám Bůh, nemůže nikomu způsobit škodu ani na duši, ani na těle. Samozvaný mravokárce se naopak ani při nejlepší vůli nevyhne tomu, že začne nahrávat Nepříteli.

Jestliže se v církvi objevují zlořády, není to proto, že její Zakladatel založil špatnou církev, a že proto v její podstatě je něco špatného. Samozvaní reformátoři neodstraňují zlořády, ale využívají situace, aby dali průchod své nespokojenosti s tím, v čem sami nejsou schopni zachovat věrnost a poslušnost. Dopouštějí se tedy sami jednoho z největších zlořádů. Příznačné je, že právě takoví náboženští „reformátoři“ se nakonec těší velkým sympatiím úhlavních nepřátel církve. Ani v případě, že sám papež by byl veřejným hříšníkem, nebyl by tím hříšníkem proto, že Ježíš Kristus ustanovil úřad svého viditelného zástupce zde na zemi. Otec německé reformace svou kvalifikaci hodnotí opravdu vysoko, když o sobě prohlásil, že Písmu svatému rozumí lépe než tisíc Augustinů. Ve svatém Jeronýmovi rozpoznal bludaře, který psal samé hlouposti o postu a bezženství, a neobstál před ním ani svatý Tomáš Akvinský, kterého označil za teologickou nestvůru. Z pozice takové suverenity a sebevědomí častoval papeže a všechny, co je v církvi svaté, výrazy,

kteří tu není možno opakovat. Zdokumentoval je svatý František Saleský ve svých *Kontroverzních spisech*. Pýcha se tak protíví obrazu Boha, že není schopna nic reformovat, nýbrž jen deformovat. Z třiceti evidentně bludných vět, které Jeroným Pražský vyňal z Husových spisů, polovina tím nebo oním způsobem odmítá a popírá papežský úřad. Husova postava se tak pochopitelně stává symbolem odmítání církevní a tím i božské autority všude tam, kde se chce prosadit jako neomylná svrchovanost rozumu. Kam to vede? O svrchovanosti a neomylnosti svého rozumu byly přesvědčeny i všechny vedoucí postavy totalitních režimů minulého století, které nám tragicky předvedly, čeho je rozum schopen.

Připomeňme si, jak zcela jinak si počíná velká reformátorka duchovního života, svatá Terezie z Lisieux. O „rychlé cestě ke svatosti“, kterou jí nabídl sám Spasitel a které učila svou spolesestru, s pokornou opatrností a dětskou prostotou a důvěrou prohlašuje: „Jestliže se mýlím a moje cesta je špatná, přijdu vám to říct!“ A jak jsme mohli číst, skutečně přišla a potvrdila, nikoliv ovšem, že se mýlila, nýbrž že její cesta je správná.

Teď právě mluví ve svých katechezích Benedikt XVI. o jednom z klíčových období ve vývoji teologického myšlení. Svatý Tomáš správně chápal, že i ty

nejvyšší vrcholy poznání, k nimž může dospět lidský rozum, jsou vždy jen odleskem pravdy, která je v Bohu a jeho slově. Na rozdíl od některých svých současníků dokázal vtisknout křesťanský charakter vrcholům předkřesťanského myšlení. Jiní naopak našli v tomto pohanském myšlení zdroj skepse, s nímž začali přistupovat k Božímu slovu. A tak se ve stejné době, kdy se utváří vrcholné křesťanské myšlení, rodí v řadách a hlavách teologů i jeho jiná větev, která postupným vývojem nakonec vyústí do agnosticizmu a ateismu.

Není vyloučeno, že prostá karmelitánka z Lisieux by při zkoušce z teologie u některých současných „doktorů teologie“ neobstála. Je ovšem otázka, zda by oni obstáli u ní. Ona svou teologii obhájila svým životem a duchovním dílem tak dokonale, že si vysloužila nejen titul svěťice, ale i nejčestnější titul učitelky církve. Její rozum nezbloudil na scestí, protože našla bezpečnou záruku pravé moudrosti: Otec jí zjevuje maličkým a skrývá před moudrymi a chytrými.

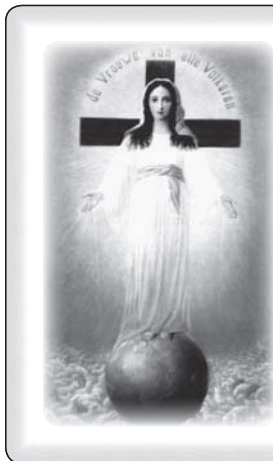
Ve své krásné homilii na závěr Roku kněží zvolil si Benedikt XVI. za téma žalm 23 a říká doslova: „Pastýř potřebuje kyj proti divokým zvířatům, která by chtěla vtrhnout do stáda, proti zlodějům, kteří hledají kořist.“ Je to víc než aktuální.

V amsterodamských *Eucharistických zážitcích* z 25. května 1980 popisuje vizionářka Ida toto: „Spatřila jsem na Vatiká-

nu písmena, až jsem je mohla přečíst: *Vaticanum II*. Uslyšela jsem: *Můj Petře, podívej se, co se stalo!* Před námi byla rozbalena velká mapa a zřetelně bylo vidět Holandsko, Francii, Německo a Belgie. Z mapy se stala pastvina, na které se pokojně páslo stádo ovcí. Pak jsem slyšela, jak se blíží dusot koňských kopyt. Přiklusalo velké stádo bílých a černých koní. Honilo stádo ovcí a rozhánělo je. Ozval se hlas: *Podívej se, co se stalo! Divocí koně deptají moje stádo a ženou do propasti. Petře, zkrotíš je naukou, která je a která trvá.* Pak hlas řekl: *Podívej se, kde to začalo! Pomysli na vlky, můj Petře, kteří k tobě přišli v rouše beránčím. Prosad' se svou holí!* V únoru 1981 pak viděla Ida Pannu Marii, která jí řekla: *Chápete dobře, proč jsem přišla? Úpadek Církve a světa je v plném proudu. Zlouba pronikla do Církve. Můj Pán mě poslal, abych vás varovala, ale vy jste mě neposlechli. Ukázala na svatostánek a řekla: Řekni svým pastýřům, že je přivedu k Němu. Skrze mne k Němu. Ale musí se obrátit. Eucharistie ještě existuje!* Tato slova nepotřebují vůbec žádný komentář.

Náš nejvyšší Pastýř má nesmírně obtížný úkol a potřebuje oporu. Můžeme pro něho něco dělat? Ano, jestliže se staneme reformátory, kteří zvolili podobnou cestu jako svatý Benedikt: Takoví reformátoři vědí, že zdraví celého těla nemohou ničím prospět více, než když budou sami zdravou buňkou celého těla. Okolní buňky, těžce nemocné nezdravým sebevědomím, se mohou divit, co to mají mezi sebou za nepřizpůsobivou buňku, budu na ni dotírat, ale její zdraví je nezlomné, jestliže je hluboce zakořeněno v kmeni Života. Můžeme se přihlásit k zástupu Ježíšových malých duší a dát se Pánu zcela k dispozici, aby nás svou rychlou cestou přivedl ke svatosti: To je nejúčinnější způsob, jak v dané situaci můžeme přispět k záchraně dědictví otců.

-lš-

V Matici cyrilometodějské s. r. o. lze zakoupit knihu **Eucharistické zážitky** (brož., A5, 136 str., 118 Kč), které začaly u Idy Peerdemanové 17. června 1958 souběžně s poselstvími a trvaly až do 25. března 1984, kdy byly zveřejněny.

Také lze zakoupit obrázky **Paní všech národů** i s modlitbou - 3 Kč za 1 ks.

Pondělí 12. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (583. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Karmelitky z Nenshatu 6:50 Gustav Fíkka keramik 7:00 Gustav Fíkka - Kříž je moje cesta 7:20 Peru - Cesta slibu [P] 7:40 GOODwillBOY (6. díl): Normal day 8:10 O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 9:15 Poutní místo Starý Bohumín 9:25 Historie válečného letectví (1. díl): Počátky vzdušné moci, Po válce 9:55 Atlas Charity: Frýdek - Místek (Klub Nezbeda) 10:05 Přijeme si... 10:20 Veneto [P] 10:35 Na kobeřečku (4. díl) 10:50 Cesta k andělům (5. díl): P. Ladislav Heryán 11:30 Ekoauto (8. díl) 11:45 Bolek a Lolek (33. díl): Na cestách Kilimandžáro 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13:05 Cesty za poznáním: Kyklady 13:55 Otazníky na téma: Registrované partnerství a adopce 15:25 Mexico pohledem dobrovolníka [P] 16:00 Cesty za poznáním: Pisa 16:10 Ecce homo 16:40 Přijeme si... 16:55 Čtème z křesťanských periodik 17:00 NOEparáda (49. díl): 12. finále 17:25 V posteli (6. díl) 18:15 Noeland (3. díl) 18:35 Bolek a Lolek (34. díl): Stopujeme bengálského tygra [P] 18:45 Putování modrou planetou: Mexiko 19:20 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti [P] 19:30 Hornolidečko - Střelná 19:40 Pověst o velkém ptačisku: Pověsti z Hornolidečka 19:55 Z pokladů duše 20:00 Harfa Noemova II. (2. díl) 20:10 Cesty za poznáním: Trinidad 20:20 Janáčkův máj - Ostrov kultury 20:55 Na kobeřečku (10. díl) 21:10 Katedrála Božského Spasitele: Perly ostravské architektury 21:25 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 21:50 Noekreace aneb Vandrování (43. díl) 22:00 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík [P] 23:15 Projekt Connections 23:45 Léta letí k andělům (12. díl): P. Miroslav Herold, SJ 0:10 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 13. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Kateřinin palác 6:15 Kulatý stůl na téma: Domácí péče (Farní charita Starý Knín) 7:45 Noeland (4. díl) 8:05 V posteli (7. díl) 9:00 Noekreace aneb Vandrování (43. díl) 9:10 Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto [P] 9:35 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 9:45 Solovky - Svatá země 10:05 Libanonský odkaz 10:25 Platinové písničky (2. díl): Dechovka 10:55 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (1. díl) 11:35 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? [P] 11:45 Bolek a Lolek (34. díl): Stopujeme bengálského tygra 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Záznam koncertu skupiny Christallinus: Festival pod věží 2008 [P] 12:30 Camerata Janáček 12:45 Octava dies (583. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:15 JuniorTV Kopřivnice (6. díl) 13:35 Cesty za poznáním: Ammán 14:00 Janáčkův máj - Ostrov kultury 14:35 Kněz Slanina 15:00 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 16:15 Cesty za poznáním: Borobudur 16:25 Ja som s vami (5. díl): Výchova [P] 16:40 Pro vita mundi (4. díl): MUDr. Bendito Garcia N'Dua 17:30 GOODwillBOY (7. díl): Web 18:00 Na kobeřečku (10. díl) 18:15 Nikolčiny tóny duše 18:25 Táto, mámo, proč? (5. díl): Proč pštros přestal létat? 18:35 Bolek a Lolek (34. díl): Stopujeme bengálského tygra 18:45 Ve jménu Ježíše (10. díl): Chléb, víno a krev 19:15 Noekreace aneb Vandrování (43. díl) 19:25 Přijeme si... 19:45 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 [P] 19:55 Z pokladů duše 20:00 Jako hoříčnické zrno (2. díl) [P] 20:45 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 20:55 VLKOLÍNEC: perla v horách zrozená 21:15 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami [P] 21:45 Čtème z křesťanských periodik 21:50 Maria v křesťanské tradici 22:25 Bez hábitu (14. díl): Fraternita malých sester Ježíšových 23:25 Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto 23:50 Cesty za poznáním: Pisa 0:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 0:10 Klapka s ... (5. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 14. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 6:15 Cesty za poznáním: Trinidad 6:25 Čtème z křesťanských periodik 6:30 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami 7:00 Přijeme si... 7:15 Mexico pohledem dobrovolníka 7:50 GOODwillBOY (8. díl): Film 8:20 Křížovatky - Táňa Fischerová (2. díl) 8:45 Putování modrou planetou: Mexiko 9:20 Cesta k andělům (5. díl): P. Ladislav Heryán 10:05 Peru -

Cesta slibu 10:25 Noemova pošta 2010: červenec 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 13:10 Hornolidečko - Střelná 13:20 Pověst o velkém ptačisku: Pověsti z Hornolidečka 13:30 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (2. díl) 14:20 Jazyk a jazyková komunikace 14:35 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 14:45 Ekoauto (8. díl) 15:00 Cesty za poznáním: Kateřinin palác 15:10 Ecce homo 15:40 Veneto 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 16:10 Jako hoříčnické zrno (2. díl) 16:55 V posteli (8. díl) 17:50 NOEparáda (49. díl): 12. finále 18:15 Noeland (4. díl) 18:35 Bolek a Lolek (35. díl): Po stopách Yethio [P] 18:45 Cesty za poznáním: Kyklady 19:35 Katedrála Božského Spasitele: Perly ostravské architektury 19:50 Atlas Charity: Frýdek - Místek (Klub Nezbeda) 19:55 Z pokladů duše 20:00 Léta letí k andělům (13. díl): Marek Orko Vácha 20:20 Přijeme si... [P] 20:35 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově [P] 20:40 Gustav Fíkka - Kříž je moje cesta 21:05 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 21:30 Karmelitky z Nenshatu 21:45 Tajemství mokrého ticha 22:20 Noekreace aneb Vandrování (43. díl) 22:30 Noemova pošta 2010: červenec 0:00 Záznam koncertu skupiny Christallinus: Festival pod věží 2008 0:25 Mexico pohledem dobrovolníka 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 15. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Klapka s ... (5. díl) 7:05 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 8:20 Noeland (3. díl) 8:40 V posteli (9. díl) 9:35 Přijeme si... 9:50 Ja som s vami (5. díl): Výchova 10:10 Noekreace aneb Vandrování (43. díl) 10:20 Pro vita mundi (4. díl): MUDr. Bendito Garcia N'Dua 11:10 Soucitná srdce 11:25 Harfa Noemova II. (2. díl) 11:35 Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? [P] 11:45 Bolek a Lolek (35. díl): Po stopách Yethio 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Trinidad 12:15 Platinové písničky (2. díl): Dechovka 12:45 Léta letí k andělům (13. díl): Marek Orko Vácha 13:05 Kulatý stůl na téma: Domácí péče (Farní charita Starý Knín) 14:35 Svědek naděje (4. díl): Denver a Toronto 15:00 Libanonský odkaz 15:20 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 15:25 Cesty za poznáním: Ammán 15:50 Nikolčiny tóny duše 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 16:10 Maria v křesťanské tradici 16:40 Octava dies (583. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:15 Veneto 17:30 Ve jménu Ježíše (10. díl): Chléb, víno a krev 18:00 S moji prarčetou 18:15 Gustav Fíkka keramik 18:25 Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? 18:35 Bolek a Lolek (35. díl): Po stopách Yethio 18:45 GOODwillBOY (9. díl): Sport 19:10 Romská socha 19:25 VLKOLÍNEC: perla v horách zrozená 19:45 Cesty za poznáním: Kateřinin palác 19:55 Z pokladů duše 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (2. díl) 21:00 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 21:10 Škola života - expedice včely 21:20 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (1. díl) 22:00 Ja som s vami (5. díl): Výchova 22:20 Kněz Slanina 22:45 Čtème z křesťanských periodik 22:50 Janáčkův máj - Ostrov kultury 23:25 Historie válečného letectví (2. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 0:10 Cesta k andělům (5. díl): P. Ladislav Heryán 0:50 Ekoauto (8. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 16. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 6:15 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 7:15 Mexico pohledem dobrovolníka 7:50 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 8:15 NOEparáda (49. díl): 12. finále 8:40 GOODwillBOY 9:05 S moji prarčetou 9:20 Cesty za poznáním: Borobudur 9:30 Historie válečného letectví (2. díl): Boj o uznání, Mezi dvěma válkami 10:00 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (2. díl) 10:50 Romská socha 11:05 Projekt Connections 11:35 Veneto 11:45 Bolek a Lolek (35. díl): Po stopách Yethio 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Otazníky na téma: Registrované partnerství a adopce 13:35 Solovky - Svatá země 13:55 Na kobeřečku (10. díl) 14:10 Platinové písničky (2. díl): Dechovka 14:40 Ja som s vami (5. díl): Výchova 14:55 Jazyk a jazyková komunikace 15:10 Jako hoříčnické zrno (2. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 16:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (2. díl) 17:05 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 17:10 Putování modrou planetou: Mexiko 17:45 Peru - Cesta slibu 18:05 Esperanto

je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 18:15 Noeland (3. díl) 18:35 Bolek a Lolek (36. díl): Na plážích Polynésie [P] 18:45 V posteli chit-chat (1. díl) 19:35 Noekreace aneb Vandrování (43. díl) 19:45 Cesty za poznáním: Luxor 19:55 Z pokladů duše 20:00 Otazníky na téma: Okultismus 21:30 Přijeme si... 21:50 Nedělní čtení (35. díl): 16. neděle v mezidobí [P] 22:15 Gustav Fíkka keramik 22:25 O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 23:30 Křížovatky - Táňa Fischerová (2. díl) 23:55 Katedrála Božského Spasitele: Perly ostravské architektury 0:10 Bez hábitu (14. díl): Fraternita malých sester Ježíšových 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 17. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 6:15 Léta letí k andělům (13. díl): Marek Orko Vácha 6:35 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 6:40 Bez hábitu (14. díl): Fraternita malých sester Ježíšových 7:40 Platinové písničky (2. díl): Dechovka 8:10 Mexico pohledem dobrovolníka 8:45 Noeland (4. díl) 9:05 Ve jménu Ježíše (10. díl): Chléb, víno a krev 9:35 JuniorTV Kopřivnice (6. díl) 9:55 GOODwillBOY 10:20 NOEparáda (49. díl): 12. finále 10:45 Esperanto je ... (4. díl): jazyk budoucnosti 10:55 S moji prarčetou 11:10 Cesty za poznáním: Ammán 11:35 Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? [P] 11:45 Bolek a Lolek (36. díl): Na plážích Polynésie 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Záznam koncertu skupiny Christallinus: Festival pod věží 2008 12:30 Ecce homo 13:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 13:10 Na kobeřečku (10. díl) 13:25 Přijeme si... 13:40 Hornolidečko - Střelná 13:50 Pověst o velkém ptačisku: Pověsti z Hornolidečka 14:00 Cesty za poznáním: Kyklady 14:50 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 14:55 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (1. díl) 15:35 VLKOLÍNEC: perla v horách zrozená 16:00 Ja som s vami (5. díl): Výchova 16:15 Noekreace aneb Vandrování (43. díl) 16:25 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (2. díl) 17:20 Soucitná srdce 17:40 Jako hoříčnické zrno (2. díl) 18:25 Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? 18:35 Bolek a Lolek (36. díl): Na plážích Polynésie 18:45 Janáčkův máj - Ostrov kultury 19:20 Cesty za poznáním: Trinidad 19:30 Nedělní čtení (35. díl): 16. neděle v mezidobí 19:55 Z pokladů duše 20:00 Cesta k andělům (11. díl): Jan Špilár 20:40 Putování modrou planetou: Mexiko 21:20 Noční univerzita: Papírový Ježíš (Jan 4,25-26) - Ignác a Františka Muehovi [P] 22:30 Pro vita mundi (5. díl): Petr Leviček 23:10 Kněz Slanina 23:35 Nedělní čtení (35. díl): 16. neděle v mezidobí 0:00 Gustav Fíkka keramik 0:10 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (2. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 18. 7. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Borobudur 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení (35. díl): 16. neděle v mezidobí 6:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (2. díl) 7:45 Jako hoříčnické zrno (2. díl) 8:30 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty (Dubaj) 8:55 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 9:00 Solovky - Svatá země 9:20 Čtème z křesťanských periodik [P] 9:25 Romská socha 9:40 S moji prarčetou 10:00 Peru - Cesta slibu 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá s kněžským svěcením z katedrály Božského Spasitele v Ostrově [P] 12:00 Angelus Domini 12:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2010 12:15 Gustav Fíkka keramik 12:25 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 12:30 Přijeme si... [P] 12:45 Čtème z křesťanských periodik 12:50 Platinové písničky (3. díl): Dechovka 13:20 Putování modrou planetou: Mexiko 13:55 Veneto 14:10 Křížovatky - Táňa Fischerová (2. díl) 14:35 Nedělní čtení (35. díl): 16. neděle v mezidobí 15:00 Harfa Noemova II. (2. díl) 15:10 Cesty za poznáním: Pisa 15:20 Katedrála Božského Spasitele: Perly ostravské architektury 15:35 Projekt Connections 16:05 V posteli znameň chit-chat (1. díl) 16:55 Ve jménu Ježíše (11. díl): V tomto znameň zvítězí! [P] 17:20 Noeland (3. díl) 17:40 Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? 17:50 NOEparáda (49. díl): 12. finále 18:15 Cesty za poznáním: Luxor 18:25 Mexico pohledem dobrovolníka 19:00 Cesta k andělům (11. díl): Jan Špilár 19:40 VLKOLÍNEC: perla v horách zrozená 19:55 Z pokladů duše 20:00 Octava dies (584. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Hrajeme pro hříšné [P] 21:50 Noekreace aneb Vandrování (44. díl) [P] 22:05 Nedělní čtení (35. díl): 16. neděle v mezidobí 22:30 Libanonský odkaz 22:50 Jazyk a jazyková komunikace 23:05 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 0:20 Malé sestry Ježíšovy, Brezno 0:30 Platinové písničky (2. díl): Dechovka 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

FEMINISTICKÉ ŠÍLENSTVÍ

V Evropské radě vyvolal bouři návrh švýcarské socialistické feministky Doris Stumpové, která požaduje, aby byla z médií odstraněna „sexuální klíše“. Za takové klíše pokládá také pojem „matka“. Takový pojem prý znehodnocuje ženu a činí z ní pouhý sexuální objekt. V hlavním městě Bern ve Švýcarsku nahradili v oficiálních dokumentech pojmy „otec“ a „matka“ výrazy „rodič 1“ a „rodič 2“.

PROTI POTRATŮM

Proti novému potratovému zákonu ve Španělsku vystoupil protestní pochod 600 000 účastníků, organizovaný 270 různými organizacemi. Nový zákon má vstoupit v platnost 5. července. Povoluje bez výjimky potrat až do 22. týdne těhotenství, 16leté dívky mohou přistoupit k potratu bez vědomí rodičů.

POCHVALA PAPEŽE

Slavný italský dirigent Riccardo Muti ocenil papeže jako velkého propagátora hudby. Papež jako tento, který přikládá hudbě v církvi a ve společnosti významnou roli, „je velkým darem pro lidstvo“, napsal v L'Osservatore Romano. Tento italský umělec přiznává papeži právo poukázat na nízkou úroveň církevní hudby v uplynulých desetiletích. Platí to zvláště pro Itálii.

Kath-net

SLONI ZNIČILI VESNICE V BANGLADÉŠI

Nedávno obdržela národní kancelář Papežských misijních děl (PMD) v ČR zprávu od biskupa Paula Ponen Kubi z diecéze Mymensingh v Bangladéši: „Velká skupina 40 nebo 50 slonů vtrhla do vesnice Panihati, zničila všechny domy a nic nenechala v pořádku. Lidé opustili své domovy a vesnici, protože divocí sloni byli skutečně zuřiví. Byli hladoví a všechno sežrali. Lidé zde žijí pod širým nebem a navíc zde ještě prší. V této vesnici máme i základní školu. Děti a ženy jsou ve škole, muži a mladí chlapci hlídají vesnici, aby se sloni nevrátili. Naši kněží vesnici navštívili a projevili lidem své sympatie a solidaritu. Já navštívím tuto smutnou scénu zítra. Skutečně je mi těch lidí líto. Jsou opravdu chudí. Jejich domy jsou postavené z blátěných zdí, bambusových plotů a slámy. Jsou to skutečně chatrná řadová stavení. Bohužel stavba těchto domků trvá dlouhou dobu. Prosím, modlete se za nás, abychom byli schopni pomoci těmto lidem v jejich nešťastné situaci. Upřímně Vám děkuji a oceňuji Vaši neustálou účast a pomoc. Bůh Vám všem žehnej!“

Biskup Ponen Kubi navštívil ČR v září loňského roku a je s našimi dárce v kontaktu. Právě do Bangladéše totiž posílají PMD z České republiky již řadu let svou pomoc. Zájemci, kteří chtějí na tento účel přispět, mohou svůj finanční dar poslat na číslo účtu: **72540444/2700, variabilní symbol 40**, do zprávy pro příjemce napsat **Bangladéš**.

Více informací: Národní kancelář PMD, 543 51 Špindlerův Mlýn 33 • e-mail: info@misijnidila.cz • tel. 499 433 058.

„ZÁZRAČNÁ MEDAILKA“ – přívěs na řetízek, zlato 14kar.: malá (14 mm) – 1150 Kč, střední (16 mm) – 1800 Kč, velká (19 mm) – 2900 Kč. Zlatá medailka Panny Marie Karmelské – ŠKA

PULIŘ – 1800 Kč. Zasiíláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Zikova 13, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Liturgická čtení

Neděle 11. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 30,10–14
Ž 69(68),14+17.30–31.36ab+37
Odp.: srov. 33 (Hleďte, ubožáci, Hospodina a pookřejte v srdci.)
2. čt.: Kol 1,15–20
Ev.: Lk 10,25–37
Slovo na den: *Bylo mu ho líto.*

Pondělí 12. 7. – ferie

1. čt.: Iz 1,10–17
Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
Odp.: 23b (Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.)
Ev.: Mt 10,34–11,1
Slovo na den: *Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj.*

Úterý 13. 7. – nez. pam. sv. Jindřicha

1. čt.: Iz 7,1–9
Ž 48(47),2–3a.3b–4.5–6.7–8
Odp.: srov. 9d (Bůh dává věčné trvání svému městu.)
Ev.: Mt 11,20–24
Slovo na den: *V soudný den.*

Středa 14. 7. – nez. pam.

bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)
1. čt.: Iz 10,5–7.13–16
Ž 94(93),5–6.7–8.9–10.14–15
Odp.: 14a (Hospodin nezavrhně svjít národ.)
Ev.: Mt 11,25–27
Slovo na den: *Všechno je mi dáno od mého Otce.*

Čtvrtek 15. 7. – památka

sv. Bonaventury
1. čt.: Iz 26,7–9.12.16–19
Ž 102(101),13–14ab+15.16–18.19–21
Odp.: 20b (Hospodin popatřil z nebe na zem.)
Ev.: Mt 11,28–30
Slovo na den: *Vezměte na sebe mé jho.*

Pátek 16. 7. – nez. pam. Panny

Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Iz 38,1–6.21–22.7–8
Iz 38,10.11.12abcd.16
Odp.: srov. 17b (Ty, Hospodine, jsi zachránil mou duši, aby nezahynula.)
Ev.: Mt 12,1–8
Slovo na den: *Milosrdenství chci, a ne obět.*

Sobota 17. 7. – nez. pam. bl. Česlava

a sv. Hyacinta nebo sobotní pam. Panny Marie
1. čt.: Mich 2,1–5
Ž 10(9B),1–2.3–4ab.7–8ab.14
Odp.: 12b (Nezapomínej na chudáky, Hospodine!)
Ev.: Mt 12,14–21
Slovo na den: *Nalomenou třtinu nedolomí.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. ČERVENCE 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 7.	PO 12. 7.	ÚT 13. 7.	ST 14. 7.	ČT 15. 7.	PÁ 16. 7.	SO 17. 7.
Antifona	1028 1148	1044 1164	1060 1181	1075 1197	1734 1953	1106 1230	1122 1247
Žalm	783 881	783 881	786 884	783 881	783 881	785 883	786 884
Ranní chvály:							
Hymnus	1029 1148	1045 1164	1061 1181	1076 1197	1734 1953	1107 1231	1123 1248
Antifony	1030 1149	1046 1165	1062 1182	1076 1198	1092 1215	1107 1232	1123 1248
Žalmy	1030 1150	1046 1166	1062 1183	1076 1198	1093 1215	1108 1232	1124 1249
Krátké čtení a zpěv	1033 1152	1049 1169	1065 1186	1079 1201	1735 1954	1111 1235	1126 1251
Antifona k Zach. kantiku	704 795	1049 1169	1065 1186	1429 1605	1735 1954	1431 1607	1432 1609
Prosby	1033 1153	1049 1169	1065 1186	1080 1202	1724 1943	1111 1236	1126 1252
Závěrečná modlitba	704 795	1050 1170	1428 1604	1429 1605	1430 1607	1431 1607	1432 1609
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034 1157	1050 1171	1066 1187	1081 1203	1096 1220	1112 1237	1127 1253
Antifony	1035 1155	1051 1171	1066 1188	1081 1203	1097 1220	1113 1237	1128 1253
Žalmy	1035 1155	1051 1171	1067 1188	1081 1204	1097 1220	1113 1238	1128 1254
Krátké čtení	1037 1157	1054 1174	1069 1190	1084 1206	1100 1223	1115 1240	1130 1256
Závěrečná modlitba	704 795	1054 1174	1069 1191	1084 1206	1100 1224	1116 1240	1131 1256
Nešpory:							
Hymnus	1024 1143	1039 1158	1055 1176	1071 1192	1085 1208	1736 1955	1117 1242
Antifony	1025 1144	1040 1159	1056 1177	1071 1193	1086 1209	1102 1226	1118 1243
Žalmy	1025 1144	1040 1159	1057 1177	1072 1193	1087 1209	1102 1226	1118 1243
Kr. čtení a zpěv	1027 1146	1043 1162	1059 1179	1074 1195	1089 1212	1737 1956	1120 1246
Ant. ke kant. P. M.	704 794	705 795	1059 1180	1074 1196	1429 1605	1737 1956	1431 1608
Prosby	1028 1147	1043 1163	1059 1180	1074 1196	1090 1212	1731 1950	1121 1246
Záv. modlitba	704 795	704 795	1060 1181	1428 1604	1429 1605	1430 1607	1431 1607
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

APOŠTOL JEŽÍŠE KRISTA • PROMLUVY O SVATÉM PAVLOVI

Benedikt XVI. • Z italštiny přeložili Johana Bronková, Milan Glaser a Josef Kolářek

Knižní vydání katechezí papeže Benedikta XVI., které pronesl na generálních audiencích během Roku sv. Pavla.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 118x180 mm, 140 stran, 179 Kč

O POČÁTCÍCH CÍRKVE • PROMLUVY O APOŠTOLECH A JEJICH SPOLUPRACOVNÍCÍCH

Benedikt XVI. • Z italštiny přeložili Johana Bronková, Milan Glaser, Josef Kolářek a Dagmar Kopecká

Pravidelné středeční katecheze Benedikta XVI. jsou rozděleny do tří oddílů. Nejprve se papež zabývá založením a povahou církve, vyvolením apoštolů a apoštolskou tradicí. Následují portréty Kristových apoštolů a úvahy věnované apoštolu Pavlovi a dalším důležitým protagonistům vznikající církve. Benedikt XVI. vysvětluje, že Ježíš Kristus je navzdory omezením a různým stinným stránkám naší přirozenosti v církvi stále přítomen.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 120x180 mm, 176 stran, 199 Kč

MÉ PŘÁTELSTVÍ S JANEM PAVLEM II.

Joachim Meisner • Z němčiny přeložila Jindra Hubková

Přátelství mezi kardinálem Joachimem Meisnerem a papežem Janem Pavlem II. začalo v roce 1975 při cestě poutníků z tehdejší NDR do polského Krakova. Německý kardinál nejprve formou

vzpomínek, ve druhé části knihy pak v rozhovoru líčí, jak hluboce se do jeho paměti vtiskly okamžiky strávené s krakovským arcibiskupem a pozdějším papežem Karolem Wojtyłą.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 130x190 mm, 72 stran + 8 stran obrazové přílohy, 139 Kč

SÍLA V SLABOSTI JANA PAVLA II.

Stanisław Dziwisz - Czesław Drużek - Renato Buzzonetti - Angelo Comastri • Překlad Milena Macková

Vyprávění čtyř mužů, kteří znali papeže Jana Pavla II. velice osobně. Každý z nich líčí papežovo utrpení při jeho pastýřské službě i v jeho osobním životě. Předmluvu k českému vydání napsal Mons. Dominik Duka.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., zúž. A5,

102 stran + 4 strany barevné obrazové přílohy, 129 Kč

ZNÁMÉ OSOBNOSTI TVÁŘÍ V TVÁŘ SMRTI

Egon Kapellari • Překlad z němčiny - Jana Csukášová, Bohumila Kučerová, Jaroslav Lorman a Kateřina Nedomová

80 krátkých textů věnovaných umírání a životnímu osudu známých lidí za období více než tři tisíce let. Řada těchto osobností začíná papežem Janem Pavlem II. a zasahuje až do předkřesťanského starověku a biblického období. Autorovi záleží hlavně na tom, aby ukázal životní hodnoty těchto lidí a to, že tyto hodnoty neztrácejí platnost ani tvář v tvář smrti a umírání.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 130x190 mm, 192 stran, 229 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.